

ŠOLSKO LETO 2022/2023

GLASILLO OSNOVNE ŠOLE MOKRONOG

PLAMENČKI

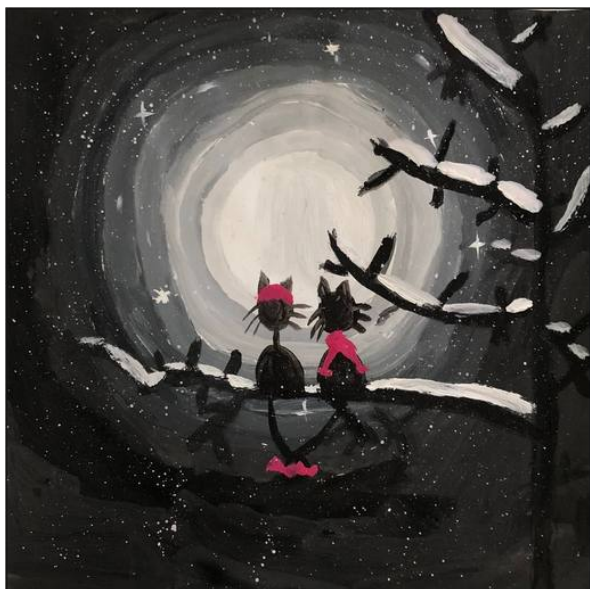

Neja Hrovat, 5. r.

Asja Elez, 5. r.

Špela Janc, 5. r.

Matija Kostrevc, 5. r.

Iris Hlade, 5. r.

Zala Ines Kosanovič, 5. r.

UVODNIK

Dragi bralci in drage bralke,

končno smo po dveh letih koronskih ukrepov spet sedli v šolske klopi in preživeli običajno šolsko leto. Učenci izbirnega predmeta Šolsko novinarstvo smo se lahko videvali in srečevali v živo ter skupaj oblikovali naše šolsko glasilo, za katerega ste izdelke prispevali vsi učenci naše šole. Ob branju boste obujali spomine na šole v naravi in ekskurzije, prebrali intervju s knjižničarko, z ravnateljico in Umo Štader, glavno igralko iz filma Gajin svet 2. Ogledali si boste lahko rezultate anket, ki ste jih reševali, rešili križanko in se nasmejali ob branju vicev. Želimo vam prijetno branje šolskega glasila.

Alenka Šmit, uredniški odbor

KAZALO

3	Uvodnik, kazalo, kolofon	26	Ko bom velik/-a, bom ...
4	Knjižnica na prostem	27	Geografska delavnica
6	Občinski praznik	28	Drugošolci v Prvinah
8	Petošolci v šoli v naravi	29	Pekli smo kruh
10	Smučarska šola v naravi	30	Gledališki krožek
12	Trnuljčica se je prebudila	31	Turistična tržnica
14	"Učenje je proces"	32	"Snemanje je dolg in zahteven proces"
17	Če bi imel/-a	34	Želijo si več športa
18	Srebrna glasbena olimpijka	36	Kdo so ti prijazni možici?
19	Tradicionalni slovenski zajtrk	38	Recepti
20	"V glasbi zelo uživamo"	40	Razvedrilo
21	Nepozabna ekskurzija	42	Šale
22	Otroški parlament	43	Križanka
23	Teden pisanja z roko	44	Literarno-likovni kotiček
24	"Zrasla sem s knjigami"		

KOLOFON

PLAMENČKI

Glasilo Osnovne šole Mokronog

UREDNIŠKI ODBOR

učenci 8. r. predmeta Šolsko novinarstvo:
Alenka, Katja, Mojca, Nataša in Simon;
Nastja Stropnik Naveršnik, mentorica

ZBRALA IN UREDILA

Nastja Stropnik Naveršnik

ILUSTRACIJA NA NASLOVNICI

učenke 7. r. (izbirnega predmeta likovno snovanje)

SLIKOVNO GRADIVO

učenci Osnovne šole Mokronog;
Saša Brudar, Mateja Čirić Jamnik,
Urška Drugović Volarič, Nataša
Himmelreich, Teja Makše, mentorice

LITERARNI PRISPEVKI

učenci Osnovne šole Mokronog;
Janja Blatnik, Mateja Čirić Jamnik,
Mateja Čoha, Urška Drugović Volarič,
Teja Makše, Tina Pavlin, Nastja
Stropnik Naveršnik, mentorice

JEZIKOVNI PREGLED

Mateja Čoha

OBLIKOVANJE IN GRAFIČNA PRIPRAVA

Nastja Stropnik Naveršnik

IZDALA IN ZALOŽILA

Osnovna šola Mokronog
Gubčeva cesta 4, 8230 Mokronog
zanjo Zvonka Kostrevc, ravnateljica

TISK

Artpro, d. o. o.

NAKLADA

270 izvodov

ISSN

2784-5389

KRAJ IN LETO IZDAJE

Mokronog, junij 2023

KNJIŽNICA NA PROSTEM

Mokronog ima knjigobeznico

ANKETA

Knjigobeznica ljudi spodbuja k branju in medsebojnemu izmenjevanju knjig. To je preprosta hišica, kjer domujejo knjige. Vanjo lahko odložite svojo knjigo, ki je ne potrebujete več, lahko pa vzamete tisto, ki ste jo že dolgo iskali in vas mogoče čaka prav v knjigobeznici. Ena hiška je prišla tudi k nam in obogatila naš kraj.

29. septembra 2022 smo otvorili knjigobeznico, ki stoji v Športnem parku Mokronog. Otvoritev knjigobeznice so pozdravili direktorica Knjižnice Pavla Golie Trebnje Andreja Pleničar, ravnateljica Zvonka Kostrevc in župan Anton Maver. Vsak od njih je obogatil knjigobeznico z eno knjigo. Dogodek je popestril Boštjan Gorenc Pižama. Uživali smo ob kokicah in sladkorni peni.

»Knjigobeznica je odlično mesto za izmenjavo knjig. Je ekološka – ko prebereš knjigo, je ne vržeš stran, ampak jo prineseš v knjigobeznico in jo zamenjaš z drugo. Uporabna je, saj ko čakaš na avtobus in se dolgočasiš, lahko bereš knjige, ki so v knjigobeznici. Ni pa primerna za mlajše otroke zaradi neprimernih vsebin.«

Urška Slinkar

»Knjigobeznica mi je všeč, ker lahko na primer, ko čakam na avtobus, berem in mi ni dolgčas. Dobra je tudi zato, ker lahko kakšno knjigo, ki si se je že naveličal, si jo že prerasel ali pa ti enostavno ni všeč, zamenjaš s knjigo, ki se ti zdi zanimiva. Moti me le to, da nekateri, ko gledajo knjige, strgajo kakšno stran in je knjigo težje brati.«

Zarja Sinur

Mislim, da je knjigobeznica dobra priložnost, da knjige ne stojijo doma in jih učenci delite s sovrstniki. Sistem kroženja knjig se mi zdi pozitiven, všeč mi je, da knjige lahko živijo.

Katarina Žagar, svetovalna delavka

Prostor knjigobeznica se mi zdi dober, še posebej za tisti čas, ko je knjižnica zaprta. Super je, da lahko učenci prinašajo knjige, zdi se mi škoda, da knjige stojijo doma. V knjigobeznici si lahko tisto, ki vam je všeč, sposodite in jo tudi vrnete.

Urška Drugović Volarič, učiteljica razrednega pouka

Meni se ne zdi uporabna, ker nisem ljubiteljica knjig. Ampak verjamem, da nekomu, ki rad bere, bo to prišlo prav.

Anja Kramžar

Drugače so knjigobežnice v redu, samo zdi se mi, da je na začetku vsak odprl in pogledal, kaj je notri. Zdaj pa učenci nimajo več zanimanja.

Žana Janežič

Knjigobežnica se mi zdi zanimiva, še posebej bralcem, ki mogoče določenih knjig ne najdejo v knjižnicah, a sama dvomim, da jo bom kdaj uporabila.

Neža Dinghauser

Ne zdi se mi uporabna, verjamem, da je nekaterim zanimiva, ampak meni ravno ne.

Lia Smerke

»Knjigobežnice so razširjene po celi Sloveniji in ostalih državah. Pred kratkim smo jo dobili tudi v Mokronogu. Knjigobežnica se mi zdi lepa gesta podarjanja knjige, ki lahko neznancu obogati dan, hkrati pa tudi knjigi vdihne novo življenje. Knjige tako krožijo, z njimi pa se širi bralna kultura. Mislim, da je knjigobežnica odlična rešitev za navdušene bralce. Šaj veste. Ni čarobnejšega občutka kot držati v rokah novo knjigo, ki bo dopolnila domačo zbirko. A kaj, ko se knjižne police prehitro zapolnijo in se znajdemo v dilemi, kam s toliko knjigami. In ko se končno odločiš, da je potrebno narediti prostor za nove knjige, je čas, da stare knjige ne zavržeš, ampak jo lahko pustiš v knjigobežnici in z njo razveseliš novega bralca. Večeri kar kličejo po preživljanju časa v družbi dobre knjige. Če se želimo sprostiti in odklopiti od vsakdanjega stresa, je knjiga prava izbira. Popelje nas na brezplačno potovanje po domišljiji. S pomočjo knjige se lahko prelevimo v prave avanturiste, grajske gospe ali zvite detektive. S knjigo v roki ni nič nemogoče. Upam, da nas bo hiška spodbujala k branju in medsebojni izmenjavi knjig.«

Sandra Fišter, šolska knjižničarka

OBČINSKI PRAZNIK

"Moja občina, rad te imam!"

Likovna razstava

Pred praznikom občine Mokronog-Trebelno smo se na OŠ Mokronog odločili in razpisali likovni natečaj z naslovom "MOJA OBČINA, RAD TE IMAM". K sodelovanju smo povabili učence od 1. do 5. razreda na matični in podružnični šoli ter tudi učence na predmetni stopnji. Ob koncu razpisa smo izbrali po tri izdelke iz vsakega oddelka. Učenci so slikali in risali pokrajino svoje občine, njene arhitekturne posebnosti in turistične znamenitosti. Motivi so bili izvirni in raznoliki. Izbrane likovne stvaritve smo v tednu praznika občine Mokronog-Trebelno razstavili v avli Kulturno upravnega središča Mokronog, v mesecu aprilu 2023 pa se bo razstava preselila v prostore šolske knjižnice.

Dobrodelno kolesarjenje

V okviru občinskega praznika sta 11. 3. 2023 potekala 9. dobrodelno kolesarjenje in pohod v organizaciji članov Kolesarskega kluba Dolenjska Balanca. Zbrana sredstva (prostovoljni prispevki) bodo namenjena nakupu igral na PŠ Trebelno. Učenci od 1. do 5. razreda naše šole so se pred pohodom in kolesarjenjem s plesom »zahvalili« za zbrana sredstva. Nastopalo je preko 50 učencev. Po nastopu so se vsi strinjali, da je bilo lepo biti del tega dogodka.

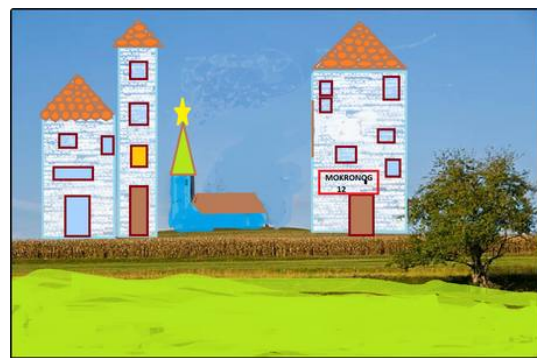
Medene nogice

Pridne pekarice so poskrbele za sladki pozdravček. Medene nogice s prijazno mislijo smo podarili vsem obiskovalcem kulturne prireditve ob prazniku Občine Mokronog-Trebelno.

Kulturna dediščina Mokronoga

V torek, 14. marca 2023, so imeli učenci 1., 2., 3. in 4. razreda OŠ Mokronog kulturni dan na temo kulturne dediščine domačega kraja. Ker je bil ta dan ravno praznik Občine Mokronog-Trebelno, so se vsi učenci od 1. do 5. razreda najprej odpravili pred občino, kjer so zaplesali ples na pesem Izven okvirja. Nato so se učenci 1. triletja odpravili po Mokronogu, kjer so jim učiteljice predstavile življenje v Mokronogu nekoč, stare stavbe in znamenitosti. Po vrnitvi v šolo so na to temo izdelovali plakate, miselne vzorce in likovno ustvarjali.

Aljaž Završnik, 4. r.

Film o naši občini

V ponedeljek, 12. marca, so učenci predmetne stopnje v okviru razrednih ur obeležili občinski praznik, ki ga Občina Mokronog-Trebelno praznuje 14. marca. Dejavnosti, ki sva jih pripravili, so učenci izvedli skupaj z razredniki. V uvodu so si ogledali motivacijski posnetek o domači občini, nato pa v skupinah zapisali čim več zanimivosti, ki so se jih spomnili na temo domače občine. Na seznamih so se znašli različni primeri naravne in kulturne dediščine, prireditve, pa tudi imena posameznikov in društev, pomembnih za kraj. Sledil je ogled še enega posnetka, v katerem so bili učenci pozorni predvsem na dejstva, ki jih o občini še ne poznajo. Delo so zaključili z reševanjem križanke in oblikovanjem pesmi na temo domače občine.

Ksenija Rožman in Marjetka Ganc

Pesmica o Mokronogu

Mokronog, ti meglena vas,
ki vedno rada nas imaš.
Zraven pa je še Trebelno,
ki z vincem nas pozdravi vedno.
Ko vinca zmanjkalo nam bo,
pesmi konca več ne bo.

učenci in učenke 9. a

PETOŠOLCI V ŠOLI V NARAVI

Teden plavanja v Prekmurju

Učenci 5. razreda so se v ponedeljek, 13. 2. 2023, za teden dni odpravili v šolo v naravi. Obiskali so Mursko Soboto, kjer so se preizkusili v najrazličnejših vodenih popoldanskih aktivnostih, predvsem pa so se naučili še bolje plavati. Domov so se vrnili utrujeni, a polni novih izkušenj in prijateljstev. Kakšni so bili njihovi občutki po vrnitvi v šolo, kaj vse so počeli in kaj jim je bilo najbolj všeč, si preberite v njihovih strnjenih zapisih.

ŠOLA V NARAVI

Šli smo v šolo v naravi,
bili smo srečni in zdravi.
Peljali smo se z avtobusom,
spili smo sok z najboljšim okusom.

Ko smo prispeli,
smo bili zelo veseli.
Hodili smo in pekli kruh,
res smo bili od muh.

Plavalimo in skakali,
padali in se igrali.
Srebrnega delfina smo osvojili,
ker tako pridno smo navodilom sledili.

Še zadnjič smo si pomahali,
v slovo smo si roke podali.
Starši so bili zares veseli,
ko smo jih močno objeli.

Erazem Sinur, 5. r. T

Ko smo prišli v šolo v naravi,
smo bili vsi srečni in zdravi.
V sobe smo se namestili
in se z zrezkom nahranili.

Plavati smo se naučili,
učitelji so nas pohvalili.
Večerne dejavnosti smo imeli,
pri tomboli smo številke šteli.

Na avtobusu smo se smejali, hihitali in bahali,
kako smo na glavo skakali.
Ko domov smo prispeli, bili smo vsi veseli,
da smo se z družino objeli.

Matic Peterle, 5. r. T

Najbolj všeč mi je bil zadnji večer, ko smo imeli oddajo »Murska Sobota ima talent«. Na nastope smo se pripravljali več dni, in sicer v prostem času. Ko je prišel ta dan, smo najprej povečerjali. Po večerji smo šli v sobe in vse še enkrat na hitro povadili. Učitelji so nas poklicali nazaj v jedilnico, kjer je že bil pripravljen pravi oder. Posedli smo se na tla in talenti so se začeli. Najprej so bili na vrsti učenci iz OŠ Nazarje. Imeli so zelo zanimive točke: sestavljanje Rubikove kocke, pripovedovanje obnove knjige v angleščini, petje, sestavljanje in prestavljanje lončkov, bitboksanje ... Naši nastopi so bili bolj skromni. Priredili smo le lutkovno predstavo, sestavljanje Rubikove kocke in ples. Po končnih talentih, smo imeli disko, kjer smo plesali in peli. Po končani zabavi smo odšli v sobe. Tam smo spakirali še zadnje stvari in se odpravili k nočnemu počitku. Komaj smo čakali, da naslednji dan objamemo svoje starše.

Neža Kocjan, 5. r. T

V četrtek smo obiskali Doživljajski park Vulkanija. Med vožnjo sem opazovala zanimivo okolico. Ko smo prispeli, smo se razdelili v dve skupini. Naša skupina je najprej spoznala krtka Olija in vulkan. Preizkusili smo virtualna očala. Bilo je zelo zabavno. Ko smo se peljali v Olijevo jamo, so se tla začela tresti. Videli smo najrazličnejše kristale. Nato nas je Oli povabil v svoj vlakec. Vstopili smo, se dobro pripeli in naše potovanje se je začelo. Vlavec se je premikal gor, dol, levo, desno, na čase se je tudi malo potresel. Ko smo prispeli na končni cilj, smo iz vlakca izstopili. Bilo je zelo noro. Obiskali smo še muzej, v katerem se nahajajo Olivinova soba, Geološka soba, Olijeva kuhinja, usnjarna in razstaveni prostor. Pred odhodom smo obiskali še trgovnico s kristali, kamni in najrazličnejšimi predmeti. Vsak si je lahko kaj kupil. Obisk Doživljajskega parka Vulkanija je bil zelo zabaven in upam, da ga še kdaj obiščem.

Ina Babnik, 5. r. T

Najbolj mi je bilo všeč kopanje in igre v bazenu. Tudi večerne dejavnosti (bingo, pohod, ples, talenti) so mi bile zelo všeč.

Matija Kostrevc, 5. r.

Zelo mi je bil všeč obisk Vulkanije, kjer smo si ogledali znamenitosti vulkanov in kjer smo si lahko kupili stvari. Naučil sem se veliko novega.

Gal Uhan, 5. r.

V šoli v naravi sem se imel lepo, ker sem spoznal nove prijatelje in se naučil sestaviti eno stran Rubikove kocke.

Zapomnil sem si kraj Pušča, ki je romsko naselje. V njem imajo Romi svoj vrtec, šolo in tudi gasilski dom. Poizkusil sem prekmursko gibanico, ki mi ni bila najbolj dobra. Pekli smo perece in obiskali Doživljajski park Vulkanija. Tam sem spoznal vulkane, lahko pa smo tudi kaj kupili. Na plavanju sem si konec tedna prislužil srebrnega delfinčka.

Martin Logar, 5. r. T

V šoli v naravi mi je bilo všeč, ker smo izvedeli veliko novega o Prekmurju. Pekli smo kitke - perece, kar je bilo zabavno.

Anja Savšek, 5. r.

V torek smo v domu pekli perece. Verjetno ne veste, kaj bi to bilo. Gre za pletenke, ki jim v Prekmurju pravijo pereci. Kako smo se tega lotili? V petih skupinah smo najprej zamesili testo, in sicer iz kvasa, moke, mleka, soli in olja. Vsak je mesil nekaj časa, dokler nismo prišli do lepega in gladkega testa. Testo smo pustili vzhajati. Učiteljica Irena nam je ta čas pokazala različne oblike, ki jih lahko naredimo. Nato je vsak dobil svoj košček testa in ga spletel v določeno obliko. Postavili smo jih na pladenj, jih namazali z jajcem in jih pustili še malo vzhajati. Medtem ko so naši pereci vzhajali, smo izdelali še plakat za pekarno, ki bi jo imeli v Mokronogu. Pekli smo jih eno uro in jih z užitkom pojedli pri večerji. Bili so zelo lepi in dobri.

Zoja Povšič, 5. r. T

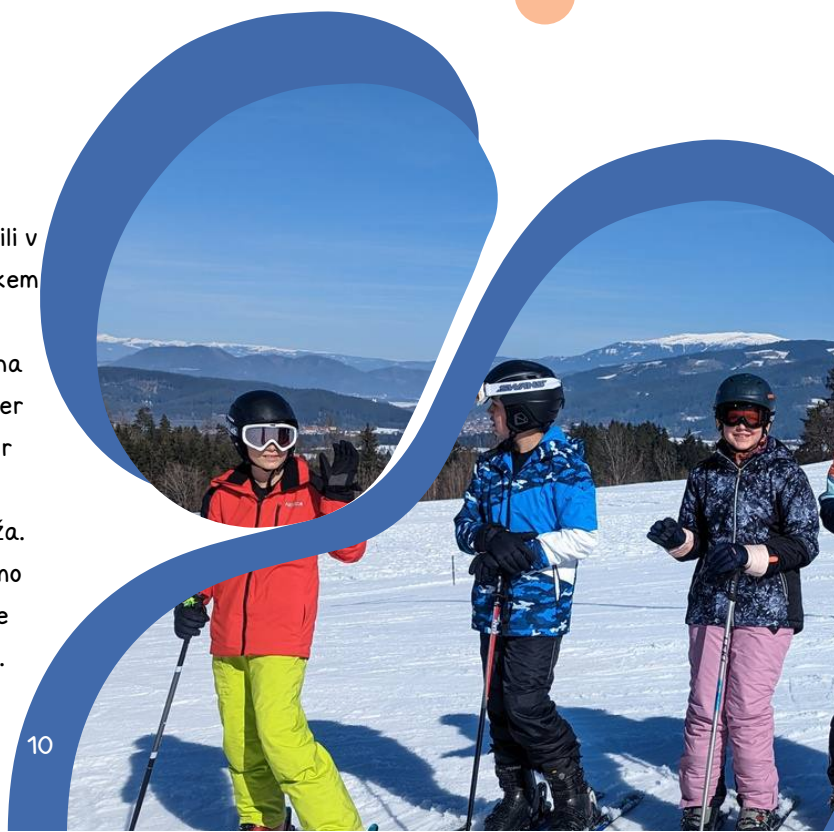
 Nastja Stropnik Naveršnik

 Jure Poljanec, Nastja Stropnik Naveršnik

SMUČARSKA ŠOLA V NARAVI

Nepozabnen teden na snegu

Učenci in učenke 7. razreda smo bili med 20. in 24. 2. 2023 v Šoli v naravi na Koroškem. Nastanjeni smo bili v domu ČŠOD Peca. Vsak dan smo smučali na avstrijskem smučišču Petzen (Peca). Popoldan smo imeli različne aktivnosti: odpravili smo se na sankanje, tekli smo na smučeh. V sredo smo se odpravili v rudnik Mežica, kjer smo spoznali, kako so rudarji kopali rudo. Vsak večer smo imeli organizirane večerne animacije: karaoke, ples v maskah, večer skečev na temo kralja Matjaža. Spoznali smo tudi FIS smučarska pravila. Preživeli smo čudovit teden na snegu, se naučili oz. izboljšali svoje smučarske veščine ter ustvarili nepozabne spomine.

V sredo popoldan smo se z avtobusom odpeljali v rudnik. Na začetku smo si nadeli čelade, nekateri tudi lučke. Posedli smo se na star, leseni vlakec in se z njim odpeljali na 15 minut dolgo vožnjo v rudnik. V rudniku smo izvedeli, kako in s čim so nekoč kopali rudo. Nazaj smo se peljali z vlakcem in vrnili vso opremo. Na koncu smo si kupili tudi nekaj spominkov.

Iza Kos Vovk in Gaša Janežič, 7. b

Ob 8. uri smo se začeli pripravljati, nato pa smo se odpravili na smučišče Peca v Avstriji. Pod smučiščem smo se ogreli in pripravili na spust po strmini. Za ogrevanje smo se spustili po manjšem smučišču in kasneje preizkusili še večje. Bolj izurjeni smučarji smo se z gondolo odpeljali na vrh smučišča. Uživali smo v razgledu in se nato spustili po progi rdeče težavnosti. S sedežnico smo se še dvakrat povzpeli na vrh in se spustili po gozdni progi v dolino, kjer smo se okrepčali z malico. Rahlo utrujeni, polni novih izkušenj (kako padati) smo se z avtobusom vrnili v dom. Urška Kos, 7. b, Špela Završnik in Eva Nahtigal, 7. a

Imel sem se lepo, ker je bil urejen prevoz, nikoli še nisem bil na tako velikem smučišču, proge so bile velike in strme. Najvišja proga je bila na kar 1.900 metrov. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se z učitelji spustili z gore Pece. Proga je bila dolga kar 5 km. Poleg smučanja smo imeli tudi druge dejavnosti, in sicer ogled rudnika (v rudnik smo se vozili 15 minut z vlakom), sankanje, tek na smučeh, predstave, karaoke in počitek. Zelo mi je žal za prijatelje, ki niso šli v šolo v naravi, in za tiste, ki so šli nepričakovano domov zaradi bolezni. Upam, da bomo še imeli tako super šolo v naravi in dobre izlete.

Tjaž Jevnikar, 7. b

TRNULJČICA SE JE PREBUDILA

Gledališka skupina Trebelno

Igram Trnuljčico, ki je zelo nežen lik. To je bil zame zelo velik zalogaj, peti in se lahko gibati.

Ne morem verjeti, da mi je na nastopu uspelo. Zelo sem ponosna, da igram to vlogo. Ko sem čakala, da stopim na oder, sem bila zelo živčna. Za petje pa še bolj. A na koncu je bilo zelo dobro. Upam, da gremo naprej.

Neža Kocjan, 5. r. T

Moja vloga je bila zlobna vila, zato sem se morala počutiti, kot da me res niso povabili med goste. Ko sem prišla na oder, me je bilo zelo strah. Nisem vedela, če bom dobra v tej vlogi ali ne. Ko sem bolj in bolj vadila, sem se počutila, kot da sem zares zlobna vila. Uživala sem.

Teja Nahtigal, 5. r. T

Zelo me je bilo strah. Bil sem kuhar in moj soigralec Jaka se je zelo slabo počutil, močno ga je bolela glava in sem se bal, da ne bo mogel na oder. Ampak potem sva šla in sva se potrudila in uživala. Gledalci so se zelo smejali, vendar takrat nisem vedel, da se smejijo nama, kar sem zvedel kasneje od učiteljice. Bila sva zelo vesela.

Martin Zavodnik, 4. r. T

Alja Miklič, 1. r.

V vlogi kraljice mi je bilo lepo. Na vajah mi je bilo dobro in zabavno. Motilo me pa je, da so nekateri nagajali in bili glasni. Ko smo šli na tekmovanje, smo si najprej ogledali predstavo Zverjasec, potem pa smo bili na vrsti mi. Vse je potekalo dobro, ko pa sva s Tijanom – kraljem bila na vrsti, da pokliče Trnuljčico, nisem našla torbice, ki sem jo dala na klavir. Našla jo je učiteljica Teja, pod klavirjem. Na koncu je bilo vse dobro in odpeljali smo se domov.

Zoja Povšič, 5. r. T

Imela sem vlogo sorodnice in plesalke. Zelo sem se bala, da bom naredila nekaj narobe, res me je bilo strah in živčna sem bila. Ko sem šla na oder, sem vse pozabila in videla polno dvorano gledalcev. Med njimi sem zagledala mamico in takoj mi je odleglo. Pogumno sem nastopala.

Anja Kocjan, 4. r. T

Moje vloge so bile žaba, fant, mož, starček. Bilo me je iskreno strah, da bi pozabil besedilo. V ribniku me je bilo tako strah in ko sem skočil iz ribnika, me je bilo še toliko bolj. Nato sem začel govoriti, malo me je bilo sram. Ko sem končal z žabo, sem bil fant. Malo sem počakal, da drugi odigrajo svoj del igre, potem pa me je zgrabila panika, kdaj moram iti na oder. Učiteljica je stišala glasbo, šel sem na oder in se uživel v svojo vlogo. Vsi so se mi smejali, mi odgovarjali, jaz pa njim. Bilo je veselo in jaz sem bil vesel. Potem sem bil mož. Bilo je zelo zabavno, prav tako tudi pri starčku. Užival sem. Ob koncu smo se priklonili in šli v garderobo. Vsi smo bili veseli, da nam je uspelo.

Erazem Sinur, 5. r. T

Moja vloga je bila natak. Imel sem se zelo dobro. Ta vloga mi je bila všeč, ker sem se lahko pogovarjal na odru in delil piškote, kakšnega sem tudi sam pojedel.

Matic Peterle, 5. r. T

Všeč mi je bilo nastopati kot sorodnica v Trnuljčici. Nepozabno je bilo, ko sem plesala na pesem Michaela Jacksona. Zelo mi je bil všeč tudi zadnji ples. Drugače pa me je bilo tudi malo strah.

Alja Zaletelj, 4. r. T

Nastopala sem v predstavi Trnuljčica. Bila sem sorodnica in plesala sem na pesem Billie Jean in Kiss. Imela sem se zelo lepo.

Mila Uršič, 4. r. T

Imela sem vlogo sorodnice in plesalke. Malo me je bilo strah, ampak se mi je zdelo odlično. Plesala sem na pesem Billie Jean.

Maša Dragman, 4. r. T

Bila sem v vlogi čistilke in plesala sem na pesem Billie Jean. Pred tekmovanjem sem bila zelo živčna, po tekmovanju pa sem bila zelo vesela, ker nam je vsem skupaj uspelo. Predstava Trnuljčica mi je zelo všeč.

Natalija Ribič, 4. r. T

Gledališka skupina podružnične šole Trebelno že vrsto let deluje pod mentorstvom učiteljice Janje Cajner in ob sodelovanju tamkajšnjih učiteljic. V predstavah, ki nastajajo leto za letom, sodelujejo vsi učenci od 1. do 5. razreda. Dveletni premor je morda povzročil ravno stoletno spanje Trnuljčice. Predstava je bila pripravljena za postavitev na oder pred tremi leti, vendar ni ugledala soja odrskih luči, zato prihaja sedaj, v novi preobleki, z novimi igralci.

V letošnjem letu je vseh učencev na naši šoli 58 in število nastopajočih v predstavi je ravno tako 58. Cilj in namen dela z vsemi učenci je razvijanje različnih talentov, interesov, spodbujanje kulturnega izražanja učencev in pridobivanje različnih izkušenj s področja dramske igre, kostumografije, scenografije ... Seveda učenci ob igri igraje dosega jo tudi različne cilje iz učnega načrta. Učenci iz predstave v predstavo rastejo na različnih področjih (ples, dramska igra ...), mentorica jim pusti dovolj prostora za njihove ideje, predloge in tudi to je napredek, vreden pohvale.

Izkušnje, pridobljene s sodelovanjem v igrah, so vsekakor bogato življenjsko znanje, popotnica, ki spremlja in bogati naše mlade igralce.

Gledališka skupina se je marca predstavila na Območnem srečanju otroških gledaliških skupin.

"UČENJE JE PROCES"

Intervju z ravnateljico

Gospa Zvonka Kostrevec je ravnateljica naše šole. Je nasmejana in zelo prijazna. Da bi jo bolje spoznali, smo se učenci Šolskega novinarstva odločili, da jo intervjuvamo. Opisala nam je svojo poklicno pot, predstavila, kaj vse so naloge ravnateljice in kako poteka njen dan.

INTERVJU

KJE STE SE ŠOLALI IN KAJ STE PO POKLICU?

Osnovno šolo sem obiskovala v Krmelju in Šolanje nadaljevala v Gimnaziji Novo mesto. Študirala pa sem na Filozofski fakulteti v Ljubljani, smer pedagogika in sociologija ter tako postala profesorica pedagogike in sociologije.

KAKŠNA UČENKA STE BILI?

Bila sem uspešna učenka, redno sem opravljala vse obveznosti, zanimalo me je veliko različnih področij, zelo veliko sem brala. Poleg pouka v šoli sem obiskovala tudi glasbeno šolo, kjer sem se učila igrati kitaro, obiskovala pa sem tudi številne interesne dejavnosti s področja športa in kulture.

ALI STE ŽE KOT OTROK RAZMIŠLJALI O TEM, DA BI POSTALI RAVNATELJICA? STE IMELI ŠE KAKŠNE DRUGE POKLICNE ŽELJE?

Kot otrok sem imela veliko poklicnih želja, ker me je zanimalo več različnih področij. Učiteljica in ravnateljica je bila že moja mami, tako da sem po tej plati pedagoško delo lahko spoznavala neposredno, a v tistem obdobju nisem razmišljala, da bi postala ravnateljica. Prave poklicne želje so se oblikovale v gimnaziji, ko sem videla priložnost, da bi mi študij pedagogike s pridobljenim znanjem omogočil priložnost sodelovanja z vsemi udeleženci pedagoškega procesa.

KOLIKO LET STE ŽE RAVNATELJICA NA NAŠI ŠOLI?

Na delovnem mestu ravnateljice sem od leta 2004, torej že 19 let.

KATERE POKLICE STE OPRAVLJALI PRED POKLICEM RAVNATELJICE?

Svojo profesionalno pot sem začela kot šolska svetovalna delavka v OŠ Sava Kladnika Sevnica, kjer sem bila dve leti. Pet let sem bila zaposlena na delovnem mestu vzgojitelj v Zavodu za prestopanje kazni zapora Dob pri Mirni in od leta 1993 v OŠ Mokronog kot šolska svetovalna delavka in pomočnica ravnateljice.

KAJ POMENI BITI RAVNATELJ?

Zakonodaja določa ravnatelju precej pristojnosti, iz katerih izvirajo tudi naloge. Kot ravnateljica imam ključno vlogo pri načrtovanju, organiziranju, upravljanju, vodenju in spremljanju dela celotnega zavoda, torej šole in vrtca. In to na strokovnem, organizacijskem, kadrovskem, finančnem in upravno-administrativnem področju. Iz tega izhaja tudi moja odgovornost za vse, kar se v šoli dogaja in to na vseh, prej omenjenih področjih. Torej je moja vloga precej kompleksna, vsebuje različne naloge in odgovornosti in je s tega vidika tudi precej zahtevna.

KAJ SO NAJVEČJI IZZIVI VAŠEGA DELA?

Izzivi ravnateljstva so predvsem večplastni. Vezani so na načrtovanje dela celotnega zavoda, tako šole kot vrtca, z vidika razvojnega delovanja, z vidika konkretne organizacije dela in tudi z vidika vsakdanje dinamike dela, pri kateri se je potrebno hitro, odgovorno in učinkovito odzivati na morebitne težave, posebnosti in spremembe, ki se jim moramo prilagajati. Izzivov na delovnem mestu ravnateljice torej ne manjka. Zagotovo postaja vedno bolj zahtevno sledenje napredku tehnologije, ki ima vse večji vpliv na izobraževanje in pedagoški proces. Potrebno se je stalno izobraževati, iskati načine za povezovanje tradicionalnega načina poučevanja s sodobnimi tehnologijami in umeščanje novih in raznolikih metod poučevanja v sam pedagoški proces. Vse to je povezano z razvijanjem naših kadrovskih zmožnosti, ob upoštevanju, da v šolo prihajajo zelo različne generacije učencev, ki terjajo veliko prilagodljivosti, odprtosti za drugačnost, pripravljenosti na sodelovanje vseh deležnikov in še kaj bi se našlo.

KAJ VAM JE NAJBOLJ VŠEČ PRI VAŠEM DELU?

Veselim se vseh uspehov naše šole kot celote in posameznih učencev ter njihovih mentorjev, kakor tudi vseh uspehov ostalih zaposlenih. Prav tako sem vesela vseh uspešno rešenih izzivov in se ob težavah in morebitnih neuspehih poskušam čim več naučiti. Veselim se tudi vsake nove pridobitve, ki nam olajša naše delo ali pa prispeva h kakovosti vzgojno-izobraževalnega procesa. Pri delu me motivira raznolikost dela, dinamičnost, saj je pogosto zelo težko predvideti ali se bo dan res tako odvijal, kot si ga načrtoval. Obenem pa je to seveda v precejšnji meri pogosto tudi stresno.

ALI JE VODENJE ŠOLE ZAHTEVNO?

Delo ravnatelja doživljam kot zelo zahtevno in odgovorno, saj hkrati opravljaš delo poslovođenja, pri čemer si odgovoren za uspešno vodenje šole kot organizacije, in pedagoškega vodenja, pri čemer si odgovoren za vzgojno-izobraževalni proces. Obe vlogi sta zahtevni, terjata veliko časa in sposobnost za usklajevanje, povezovanje različnih pogledov in interesov ter zmožnosti učinkovitega delovanja. Ko temu še dodate okolje, v katerem šola deluje, različne deležnike, s katerimi se srečuješ pri svojem delu in različne interese, ki jih moraš uskladiti, ter razvojne trende družbe, stroke in znotraj tega seveda tudi šole, potem dobiš zahtevno zmes razmer. V njih moraš kot ravnatelj poskrbeti tako za organizacijo kot za posameznika znotraj nje, pa tudi za proces in izide tega procesa. To pa ni enostavno in vedno lahko. Zato me pogosto preganja misel, kaj vse bi še morala postoriti, a me k sreči zdrav razum opominja, da ne moreš storiti vsega naenkrat in da ni vse odvisno samo od mene.

Petra Meglič, 7. b

BI ZA KONEC KAJ SPOROČILI UČENCEM IN UČENKAM?

Vsekakor so najpomembnejši deležnik šole naše učenke in učenci. Zato se me vse, kar se v zvezi z njimi dogaja, močno dotakne – tako njihovi uspehi, kakor tudi morebitni neuspehi ali težave. V naših učenkah in učencih imamo zelo velik potencial, zato sem vesela, da ga znamo z našimi strokovnimi delavci v veliki meri tudi izkoristiti.

Ob tej priložnosti vam vsekakor čestitam za vaše dosežke, ki jih dosegate na različnih področjih, in vam izražam hvaležnost za ves trud in prizadevnost, ki ju vlagate v učenje in delo. Poleg pridobivanja znanja je pomembno tudi razvijanje vaših medsebojnih odnosov in socialnih veščin. Sodelovanje, spoštovanje in empatija so ključni za uspeh v življenju, zato sem vesela, kadar se trudite za pozitivne odnose s svojimi sošolci, učitelji in ljudmi, ki vas obkrožajo. Samo vsi skupaj lahko ustvarjamo varno in spodbudno učno okolje, ki vam bo omogočilo doseči zastavljene cilje.

Zavedam se, da je včasih težko slediti zahtevam šolskega vsakdana in se soočati z vsemi izzivi ter ob tem ohraniti otroško in mladostniško razigranost. Kljub vsemu vas spodbujam k temu, da vztrajate in si prizadevate za to, da uspešno prehodite pot, ki ste si jo zadali.

Ne pozabite, da se učenje ne začne v šoli, prav tako se v šoli tudi ne konča, ampak je vseživljenjski proces. Znanje in veščine, ki jih pridobivate v osnovni šoli, vplivajo na vašo prihodnost in vas pripravljajo na življenje. In ne bojte se neuspeha, o njem je modrec že zdavnaj razmišljal takole: »Nikoli ne izgubim. Ali zmagam, ali se pa učim.« Zato se učite z navdušenjem in radovednostjo ter se vedno trudite biti najboljša različica samega sebe.

Gospa ravnateljica, hvala vam za vaš čas in pogovor. Veseli smo, da ste nam dovolili pokukati v vaš vsakdan.

Anže Krmc, 7. b

Maja Pavlin Geršak, 7. a

ČE BI IMEL/-A

čarobno paličico, bi ...

ukinila vojne in vse bolezni na svetu. Rada bi, da bi bil svet bolj miren. (Sanja Žagar)

začarala, da bi bili vsi prijatelji in svet brez vojn. Imeli bi več igrišč in manj onesnaženja. (Kaja Jevnikar)

ukinil vse vojne in onesnaženje okolja. Vsi bi bili prijazni. (Aleksander Flajs)

spremenila, da bi bili vsi prijazni, nihče ne bi mučil živali in onesnaževal narave. (Neža Zupančič)

ustavila vse vojne in bolezni. Začarala bi tudi, da bi se s sestro še bolje razumeli. (Nuša Kastelic)

končal vse vojne in polepšal svet. (Mark Samide Rot)

ukinil vse vojne na svetu. Vsi bi bili prijazni in svet bi bil lepši. (Nejc Kovačič)

prepovedal vojne in ljudje se ne bi več topli. Spremenil bi tudi, da ne bi bilo vse tako drago. (Maks Kos)

ustavila vojne in onesnaženje. Pomagala bi vsem ljudem in živalim v stiski. (Anja Jerman)

poskrbel, da se ne bi več topli, ukinil bi onesnaževanje in vojne. (Sergej Pristavnik)

ukinila vse vojne in onesnaževanje okolja. Poskrbela bi, da bi bili vsi zdravi in veseli. (Neža Rauter)

prepovedala onesnaževanje, vojne in vsi bi bili zdravi. (Mija Anderlič)

prepovedal vojne in onesnaževanje okolja. (Nik Kovač)

pozdravil vse ljudi in poskrbel, da ne bi nihče več zbolel. Ukinil bi tudi vse vojne. (Emelin Šabić)

začarala svet brez vojn. Svet bi spremenila in ne bi bilo več sladkarij. (Anastazija Koštal)

ukinila vse vojne. Poskrbela bi za zdravje vseh ljudi in lepo naravo. (Ema Novak)

začaral, da bi bila moja muca bolj pridna, da svet ne bi bil tako umazan in vsi bi postali prijazni. (Štefan Jevnikar)

spremenil svoje muce v bolj pridne in jaz bi postal odličen nogometaš – kot Ronaldo. (Ajdin Mahovac)

SREBRNA GLASBENA OLIMPIJKA

V soboto, 4. marca 2023, se je na Akademiji za glasbo v Ljubljani odvijala 12. slovenska Glasbena olimpijada. Državnega tekmovanja se je udeležila tudi Ela Moltara iz 7. a. Tekmovala je z 58 drugimi osnovnošolci iz cele Slovenije.

Sedmošolka Ela je v dvorani Julija Betetta na Akademiji za glasbo v Ljubljani predstavila skladbo z naslovom Razigrana deklica za klavir. »Skladba, ki sem jo napisala je razigrana in vesela – kot bi deklica vsa vesela skakala po travniku.« je o svojem avtorskem delu dejala učenka, ki je na državnem tekmovanju osvojila srebrno priznanje.

Glasbena olimpijada je tekmovanje, ki je namenjeno glasbeno nadarjenim učencem 3. triade osnovne šole. Udeležencem omogoča kompleksno glasbeno predstavitev: v 1. delu tekmovanja rešijo pisni test, na katerem izkažejo svoje glasbeno znanje in sposobnosti slušnega zaznavanja, 2. del tekmovanja predstavlja pevski preizkus, pri katerem tekmovalci izkažejo svojo muzikalnost. V 3. delu olimpijade udeleženci izvedejo lastno avtorsko skladbo, ki jo napišejo prav za to priložnost.

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

V petek, 18. novembra 2022, smo praznovali tradicionalni slovenski zajtrk. Ker so bili ta dan trebuščki zelo siti, so bili naši možgani še posebej aktivni. Nastalo je nekaj likovnih izdelkov in pesmi, s katerimi smo sodelovali tudi na natečaju v okviru projekta »Tradicionalni slovenski zajtrk«.

MLEKO IN KRUH

Mama na mizo mleko postavi,
Luka pa še lonček pristavi.
Vanj si toplo mleko naliže
in ga z veseljem vsega popije.

Potem pripravi si še kruh,
saj je velik požeruh.
Ni mu važno: črn ali bel,
vsakega kruha je vesel.

Luka se zaveša,
da če ne bo jedel kruha
in pil mleka,
ne bo postal velik kot smreka.

Neža Kocjan in Zoja Povšič, 5. r. T

PEKARNA ZA VOGALOM

Kruh je črn ali bel,
ko poješ ga, si vesel.
Spečejo ga peki sami
s svojimi pridnimi rokami.

V pekarno za vogalom
se vsak pek pripelje z dvigalom.
Celo noč pridno kruh se peče,
da zjutraj trebuščki skačejo od sreče.

Erazem Sinur, 5. r. T

"V GLASBI ZELO UŽIVAMO"

Intervju s skupino Muzik mašine

Glasbena skupina Muzik mašine je skupina devetošolcev in devetošolk naše šole. Povezuje jih močna strast do glasbe. Radi skupaj igrajo, saj se ob tem tudi zabavajo in družijo. Njihov član Luka Starič nam je odgovoril na nekaj vprašanj.

KAJ JE BIL NAVDIH ZA NASTANEK VAŠE GLASBENE SKUPINE? ČIGAVA JE BILA IDEJA, DA USTANOVITE BEND?

Naša glasbena skupina je nastala za prireditev ob koncu lanskega šolskega leta. Potem pa smo v istem tednu igrali kot predskupina na veselici in smo ugotovili, da bi se splačalo z našim igranjem nadaljevati, saj smo vsi v tem uživali.

KDO SESTAVLJA SKUPINO?

Skupino sestavljamo: Miha Recelj na klarinetu, Lovro Recelj na bas kitari, Tadej Rajer na kitari, Pika Bebar, Ajda Nadrih in Tia Hvastija so za pevskimi mikrofoni in Luka Starič igran na harmoniko.

KAKO JE NASTALO IME SKUPINE?

Ime skupine je nastalo, ko sem vprašal, ali potrebujemo svoje muzikmašine s seboj; s tem sem mislil inštrumente, punce pa so si zamislile ime.

KATERA JE BILA PRVA PESEM, KI STE JO ZAIGRALI SKUPAJ?

Prva pesem, ki smo jo zaigrali skupaj, je bila Po dekle, ki jo še danes zelo radi zaigramo.

KATERO PESEM NAJRAJE IGRATE IN ZAKAJ RAVNO TO?

Pesem, ki jo najraje igramo, je Večer na Robleku bratov Avsenik. Radi jo igramo, ker je vesela in ni tako zahtevna.

KAKO POGOSTO IN KJE IMATE VAJE? KAKO POTEKAJO?

Vaje imamo po navadi enkrat tedensko pri članih, ki so najbližje šoli ali pa v šolskih prostorih. Vaje potekajo tako, da na začetku ponovimo kakšno pesem, ki jo že znamo, potem pa začnemo s kakšno novo in jo ponavljamo toliko časa, dokler je ne znamo vsi.

KAKO USKLAJUJETE ŠOLSKO OBVEZNOSTI IN VAŠE DRUGE DEJAVNOSTI Z VAJAMI?

Vse naše šolske obveznosti je včasih težko usklajevati, ampak nam kar dobro uspeva. Občasno se zgodi, da kaj pride vmes, zato moramo takrat kakšne vaje skrajšati ali prestaviti.

KAKO STE SE POČUTILI, KO STE IMELI PRVI SAMOSTOJNI KONCERT?

Po našem prvem koncertu smo bili zelo zadovoljni. Sploh smo bili zelo pozitivno presenečeni z udeležbo obiskovalcev.

ALI BOSTE V PRIHODNOSTI IZDALI KAKŠNO SVOJO PESEM?

Verjetno, ja. Jaz sem že napisal nekaj melodij in fantje eno že znamo. Potrebujemo le še besedilo.

NA KAKŠEN NAČIN VAS GLASBA POVEZUJE?

Glasba nas povezuje skozi petje, igranje, poslušanje ... Vsi smo veseli, ko jo izvajamo na kakšnem nastopu.

NEPOZABNA EKSURZIJA

Raziskovanje Londona

V četrtek, 16. marca 2023, pozno zvečer se nas je 25 učencev 8. in 9. razreda Osnovne šole Mokronog (in spremljevalki Mojca Zadravec ter Mateja Čoha) v okviru agencije LTA odpravilo na tridnevno potovanje v britansko prestolnico London.

V četrtek zvečer smo se zbrali na parkirišču pred OŠ Mokronog in se odpravili proti letališču Marco Polo v Benetkah. Ko smo prispeli na letališče, smo oddali prtljago in se vkrcali na letalo, s katerim smo poleteli proti Londonu. Po dveh urah letenja smo končno prispeli v London in se najprej odpravili v hotel, kjer smo hitro odložili prtljago. Že je sledilo prvo raziskovanje Londona. Najprej smo se sprehodili po ulici Baker Street, kjer je prebival Sherlock Holmes. Nato smo se odpravili do muzeja voščenih lutk Madame Tussauds, kjer smo videli nekaj odličnih voščenih lutk. Sledil je ogled muzeja znanosti (Science Museum). Po dolgem in napornem dnevu smo se pozno popoldan odpravili še na večerjo v Pizza Hut. Po večerji smo si privoščili še en večerni sprehod po Londonu.

V soboto smo se zbudili v deževno jutro, a na srečo dež ni dolgo vztrajal. Zajtrk smo imeli ob 8.20. Po zajtrku smo imeli čas do devetih, da smo si v trgovini pod hotelom kupili malico. Ko smo bili vsi zbrani, smo se s podzemno odpeljali do prirodoslovnega muzeja oziroma Natural History Museum, kjer smo si ogledali veliko zanimivih razstav o človeku in življenju na zemlji. Po ogledu se nam je pridružil angleški vodnik, ki nas je popeljal po Londonu. Ogledali smo si parlament in Big Ben, katedralo Westminster Abbey in se sprehodili do domovanja angleškega predsednika vlade. Ker smo bili že lačni, smo šli na kosilo. Ko smo se najedli, smo se sprehodili še do kolesa London Eye, kjer smo si ogledali London s ptičje perspektive. Vreme je bilo toplo in sončno, zato so bili razgledi enkratni. Sprehodili smo se še čez most Tower Bridge in do trdnjave Tower of London. Nato smo odšli v Burger King na večerjo. Po večerji smo se sprehodili še po kitajski četrti China Town, kjer je bilo veselo in polno glasbe. Nato smo se vrnili v hotel in se odpravili spat.

V nedeljo smo po zgodnjem zajtrku odšli iz hotela. Kovčke smo pustili v eni od sob. Najprej smo se z vlakom odpravili do podzemne železnice Victoria Station in se peljali do mosta Millenium Bridge. Tam smo se z ladjico odpeljali po reki Temzi do kolesa London Eye. Med vožnjo z ladjico smo občudovali mesto. Nato smo se sprehodili do Buckinghamske palače, kjer smo si ogledali menjavo straže. Nato smo se sprehodili do znane nakupovalne ulice Oxford Street, kjer smo imeli eno uro za nakupovanje v različnih trgovinah. Nato pa smo se skozi Green Park sprehodili do podzemne, ki nas je peljala do hotela, kjer smo vzeli kovčke, kupili še neka hrane v bližnji trgovini in se odpravili do letališča. Letalo je imelo nekoliko zamude, a smo vseeno srečno prileteli v Benetke. Iz Benetk smo se z avtobusom odpeljali do Mokronoga, kamor smo prispeli ob 2.30 uri zjutraj. V Londonu smo preživeli tri čudovite in nepozabne dni.

OTROŠKI PARLAMENT

Duševno zdravje najstnikov

MEDOBČINSKI OTROŠKI PARLAMENT

16. marca smo se Anže G., Ajda in Anže K. udeležili 33. medobčinskega otroškega parlamenta na OŠ Trebnje. Po uvodnem kulturnem programu nas je lepo pozdravil ravnatelj, nato pa smo se razdelili v skupine. V skupinah smo se najprej spoznali in po tem odgovarjali na vprašanja na temo duševno zdravje. Ko smo zaključili, smo imeli razpravo. Predstavniki vsake šole smo predstavili sklepe šolskega parlamenta. V razpravi, ki so jo poslušali tudi ravnatelji in predstavniki nekaterih občin, smo debatirali o problematiki, ki je prisotna med mladostniki. Pogovarjali smo se o težavah najstnikov, na katere načine si pomagamo, zanimalo nas je, kako se šole vključujejo v prepoznavanje stisk in kako pomagajo mladostnikom v stiski. Ogledali smo si kratek film, razpravljali in izglasovali predstavnike za regijski parlament. Sprejeli smo sklep, da na šolah preverimo sisteme pomoči učencem.

Anže Krmc, 7. b

REGIJSKI OTROŠKI PARLAMENT

Po medobčinskem parlamentu sem bila izvoljena za regijski parlament, kjer smo še s štirimi ostalimi člani zastopali Mirnsko dolino. Popoldne po pouku smo se z avtobusom odpeljali v Novo mesto na OŠ Grm, kjer smo bili lepo sprejeti. Na začetku smo slišali nekaž pozdravnih besed in se seznanili s potekom dneva. Ker je letošnja tema parlamenta duševno zdravje, smo slišali tudi svetovalca Tom telefona, ki nam je razložil, kako ta telefon deluje in kako izgleda njegovo delo. Nato smo se po iztočnicah razdelili v skupine, kjer smo razpravljali in oblikovali zaključke, ki smo jih na debati tudi predstavili. V moji skupini smo se pogovarjali o medsebojnih odnosih. Predstavili smo vrste odnosov, kako se razumemo s sorojenci, vrste nasilja, kaj vpliva na medsebojne odnose itd. Nato je sledila debata, na kateri so vse skupine predstavile svoje ugotovitve. Po vsaki predstavitvi smo imeli možnost komentiranja in razpravljanja o temi. Na koncu nam je že zmanjkovalo časa, zato smo morali debato prekiniti in končati z volitvami predstavnikov za državni parlament. Od nas sta bila izvoljena dva, ki sta se udeležila otroškega parlamenta v državnem zboru.

Meni je bilo popoldne všeč, saj so bila debata in mnenja ostalih delegatov zanimiva in izvirna. In gleda na to, da je to moj zadnji osnovnošolski parlament, sem bila zelo vesela, da sem se ga udeležila.

Ajda Nadrih, 9. a

TEDEN PISANJA 2 ROKO

"Myslím tiho, pišem počasi"

Učenci razredne stopnje na Osnovni šoli Mokronog in Podružnični šoli Trebelno smo se pridružili že 8. Tednu pisanja z roko, ki je potekal od 23. do 27. januarja 2023. Teden pisanja z roko je vseslovenska akcija, s katero ozaveščamo o pomenu ohranjanja pisanja z roko. Organizira jo društvo Radi pišemo z roko skupaj z Ministrstvom za izobraževanje, znanost in šport ter Zavodom RS za šolstvo. Pomena pisanja z roko se zavedamo in dajemo poudarek nanj skozi vse leto. Ne pišemo le v zvezke, temveč ustvarjamo tudi plakate, pišemo voščilnice, recepte, pravljice, čestitke ob dnevu Žena in še mnogo drugih rokopisov. Pisava z roko namreč bistri naš um in pomaga pri razvoju ročnih spretnosti.

V tednu, ko je uradno potekal projekt, so na obeh šolah potekale številne dejavnosti, ki so bile večinoma pripravljene za celotne razrede: zapisovanje besed na prvo črko svojega imena, raziskovanje Krajinskega parka Goričko, ki je tudi letošnji regijski partner, pisanje pesmi haiku forme, vnašanje pisave v likovne izdelke, svoje prve črke so zapisali tudi prvošolci, raziskovanje, zakaj je pisanje z roko pomembno, zbiranje pisav različnih generacij in njihovo primerjanje, pisanje pesmi ... Z različnimi izdelki smo popestrili zvezke, stene v učilnicah in hodnike šole. Učenci so se v tistem tednu še posebej trudili pri zapisovanju, da je bila njihova pisava še posebej lepa in čitljiva.

Projekt se je letos uradno sicer zaključil, vendar ga peljemo naprej skozi celo šolsko leto. Naučili smo se, koliko koristi prinaša pisanje z roko, zato bomo vztrajali pri tem kljub sodobnim tehnološkim napredkom. Pisanja z roko ne more nič nadomestiti, saj je unikatno, osebno in pristržno. Vsi so se strinjali, da se projekta udeležimo tudi v naslednjem šolskem letu, in sicer v večjem številu kot letos. Mentorici pa je v veliko veselje, da z raznolikimi dejavnostmi širimo sporočilo, da je pisanje z roko pomembno.

"ZRASLA SEM S KNJIGAMI"

Intervju s knjižničarko

Čeprav si je želela delati kot računovodkinja, jo je usoda pripeljala do študija bibliotekarstva. Danes Sandra Fišter dela kot šolska knjižničarka na Osnovni šoli Mokronog in Podružnični šoli Trebelno. Vedno nas priča z nasmehom in nasvetom, katero knjigo naj preberemo. Zase pravi, da je vestna in marljiva.

ALI STE OD NEKDAJ ŽELELI POSTATI KNJIŽNIČARKA?

Že od nekdaj me je zanimal svet knjig, s knjigami sem zrastle. Ko je moja mami delala v knjižnici, se spomnim, da je domov prinašala čisto nove, sveže knjige. Mislim, da so mi takrat knjige nekako prirasle k srcu. Tako me je pot vodila v knjižničarske vode.

KAKO JE POTEKALA VAŠA POT DO IZOBRAZBE?

Po končani osnovni šoli sem se vpisala na biotehniško gimnazijo v Novem mestu, kar je zanimiva pot, saj je naravoslovno usmerjena. Po tem sem hotela študirati finančno matematiko, saj je bil in je še vedno moj najljubši predmet. A zadnji trenutek me je pot zanesla v knjižničarske vode in sem se vpisala na Filozofsko fakulteto v Ljubljani na študij bibliotekarstva. Moja želja je bila, da bi delala v srednješolski knjižnici, kjer so uporabniki dijaki, ampak me je pot zanesla v osnovnošolsko knjižnico.

KAJ BI POČELI, ČE NE BI BILI KNJIŽNIČARKA?

Po izobrazbi sem sicer bibliotekarka. V kolikor ne bi bila v službi v knjižnici, bi ostala v računovodstvu. Moja velika želja je bilo delo v knjižnici, saj sem le-to študirala in zato sem na tem področju tudi vztrajala.

KAJ VAM JE NAJLJUBŠI DEL VAŠE SLUŽBE?

Eden od najlepših trenutkov je, ko odpreš novo, svežo knjigo, ki je še zavita v folijo, jo prelistaš. Tisti prvi stik z novo knjigo, ki še diši po novem. Druga stvar pa so zadovoljni obrazi učencev, ko gredo iz knjižnice, se ti zahvalijo za drobne malenkosti. Nepopisljiv občutek je videti učence, ki z zvedavimi očmi v roke vzamejo knjigo, jo prelistajo in berejo že na poti do učilnice.

Všeč mi je delo z uporabniki (učenci in učitelji) tako ob individualni izposoji kot pri urah KIZ-a. Veseli me, da jim lahko ponudim gradivo, ki jim je všeč, in da podelijo z menoj tudi vtise o prebranem gradivu. Ni mi pa všeč, kadar moram posamezne uporabnike opozarjati na pravočasno vračilo knjig, čeprav mislim, da pri tem nisem tako stroga.

KATERA JE VAŠA NAJLJUBŠA KNJIGA IN ZAKAJ?

Nimam najljubše knjige, mogoče lahko omenim knjigo, ki je trenutni hit, avtorja Davida Zupančiča »Življenje v sivi coni«. Priznam, da imam še vedno zelo rada pravljice, ki me obkrožajo povsod; doma, v službi, v avtu.

INTERVJU

KATERI JE VAŠ NAJLJUBŠI PISATELJ IN ZAKAJ?

Nimam najljubšega pisatelja.

KDO VAS JE SPODBUDIL K BRANJU? ALI ŠE DANES VELIKO BERETE?

K branju me je spodbudila moja mami, ki res ogromno prebere in ko zrasteš s knjigo v družini, bereš tudi ti. Berem, kolikor mi dopušča čas, zelo rada preberem kakšne strokovne knjige in revije, preberem tudi leposlovje, avtobiografije ...

KAKO BI VI MOTIVIRALI UČENCE, DA BI ZAČELI VEČ BRATI?

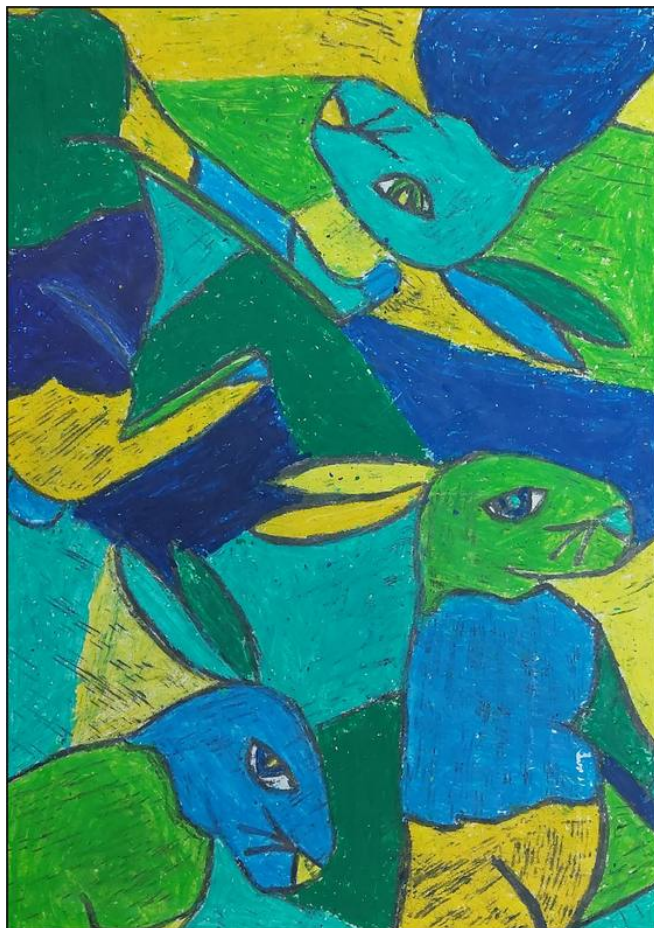
To je večno vprašanje, saj vsi knjižničarji opažamo, da branje v višjih razredih osnovne šole upada. To ni povezano samo z novimi mediji, kot so računalniki in internet ter mobilni telefoni, pač pa je ta upad obiska učencev višjih razredov, torej 3. triade, povezan predvsem z odraščanjem in iskanjem novih interesov mladih.

Učencu, ki ne mara brati, pomagam predvsem s pogovorom, s katerim želim ugotoviti, kaj ga zanima, kakšen bralec je, in če ima morda težave pri branju. Tudi ure KIZ-a zagotovo pripomorejo k temu, da učenci raje prihajajo v šolsko knjižnico. Pri spodbujanju branja pa brez sodelovanja z učitelji seveda ne gre. Mislim, da je pomembno, da poskušamo navdušiti mlajše bralce, da lahko knjigo začutijo kot nekaj pomembnega in vsakdanjega in branje postane in ostane rutina. Zagovarjam stališče, da branje ni samo branje leposlovja, bereš lahko karkoli.

Pri spodbujanju branja se mi zdi pomembno, da učenci priporočajo knjigo vrstnikom, saj imajo le-ti podobne interese, težave ...

Seveda pa so tudi posamezniki, ki v tej starosti prav tako radi in veliko prebirajo knjige. Zato se mi zdi pomembno, da je knjižnica dobro založena z novostmi in se na ta način spodbuja branje.

Knjižničarka Sandra, hvala vam, da ste si vzeli čas za naša vprašanja in nam tako dovolili, da vas bolje spoznamo.

Lan Zore, 7. a

Klara Koščak, 7. a

KO BOM VELIK/-A, BOM ...

Tretješolci so o poklicih povedali

- veterinarica, ker bi rada pomagala živalim, ker me to veseli.
(Anja Jerman)
- poklicni gasilec, ker bi rad pomagal drugim. (Nik Kovač)
- fizik, saj rad rešujem težke naloge. (Štefan Jevnikar)
- nogometaš, ker odlično igram nogomet. (Ajdin Mahovac)
- veterinarica, ker imam rada živali in bi jih zdravila.
(Ema Novak)
- trener badmintona, da bom treniral otroke. (Emelin Šabić)
- sprehajalka psov, ker imam rada živali, jim pomagam in se igram z njimi. (Anastazija Koštal)
- nogometaš, ker zelo rad igram nogomet. (Mark Samide Rot)
- delala v domu za ostarele ljudi ali pa maserka, ker se mi stari ljudje smilijo in bi jim pomagala. (Mija Anderlič)
- učiteljica, ker bi rada otroke kaj naučila. (Neža Rauter)
- strojni tehnik, ker bi rad delal v podjetju Komunala Trebnje. (Maks Kos)
- nogometaš, raziskovalec in avtomehanik, ker bi se rad trudil za navijače, raziskoval zanimive stvari in popravljaval avtomobile. (Sergej Pristavnik)
- nogometaš, ker rad igram nogomet. (Nejc Kovačič)
- kuharica, ker zelo rada kuham. (Nuša Kastelic)
- ekonomistka, ker znam dobro računati in brati načrte.
(Neža Zupančič)
- nogometaš, ker rad igram nogomet. (Aleksander Flajs)
- učiteljica, ker imam rada otroke in jim z veseljem pomagam in izvem kaj novega. (Kaja Jevnikar)
- frizerka, ker velikokrat friziram mami in grem vedno rada k frizerju. (Sanja Žagar)

GEOGRAFSKA DELAVNICA

Kako nastane vulkan?

Za 25 šestošolcev in sedmošolcev je bilo petkovo popoldne, 3. marca, malce drugačno. Udeležili so se geografske delavnice in po pouku pet ur namenili geografskemu raziskovanju in eksperimentiranju. Izdelali so model vulkana, preprost seizmograf in model nagubanega gorstva. Poleg praktičnega dela so učenci ob uporabi literature pridobili tudi kar nekaj novega znanja, za popestritev pa tudi telovadili in krepili socialne veščine. Bilo je zanimivo, poučno in zabavno, čas je zelo hitro minil in ob koncu smo bili enotni, da je bilo delo v šoli vredno malo podaljšati.

Izdelali smo vulkan, seizmograf in gorovje. Pri preizkusih smo se zelo zabavali. Bilo je veliko dobre volje, druženja in gibanja. Najboljše je bilo, ko je izbruhnil vulkan.
Mia Slinkar, 6. a

V sobotni šoli mi je bilo zelo všeč. Izdelovali smo seizmograf in vulkan. Sodelovali smo v skupinah, kjer je bilo res super. V soboto šolo bi se še kdaj prijavila.
Asja Mohorčič, 6. a

DRUGOŠOLCI V PRVINAH

"Gradili smo šotore v gozdu"

Drugošolci OŠ Mokronog ter PŠ Trebelno so se v mesecu novembru, polni pričakovanj, z avtobusom odpeljali na drugi konec Slovenije, kjer so tri dni preživeli v ČŠOD Prvine. Tam so jih čakale najrazličnejše dejavnosti: gradili so bivake, raziskovali življenje v gozdu (iskali živalske stopinje in iztrebke), likovno so ustvarjali s pomočjo naravnih materialov, se v snežnih razmerah odpravili na pohod na Čemšeniško planino, zadnji dan pa so imeli v gozdu viteške igre. Ob večerih so se igrali najrazličnejše družabne in socialne igre, ki so jih zanje pripravili tamkajšnji učitelji. Z zelo okusno hrano so jih vsak dan razvajali kuharji. Učenci so se med seboj zelo povezali in dokazali, da zmorejo tri dni preživeti brez svojih staršev. Skupaj sm preživeli tri nepozabne dni ter usvojili veliko novih znanj ob raziskovanju narave.

V ŠOLI V NARAVI MI JE BIL VŠEČ, KO SMO GRADILI BIVAKE, KI BI NAS VAROVALI PRED ZIMO, ČE BI SE IZGUBILI. (URŠA)

KEPALI SMO SE IN PONOČI ŠLI NA SPREHOD. BILO JE LEPO. (NIVES)

LEPO MI JE BIL, KO SMO IZDELOVALI ŠOTORE, SE KEPALI TER VEČERE PREŽIVELI S SOŠOLCI. (NEJC J.)

SPREHOD Z LUČKAMI V GOZD JE BIL NAJBOLJ ZANIMIV. (PATRICK)

NAJBOLJ SEM SI ZAPOMNILA NOČNI SPREHOD, IGRANJA NA IGRALIH, IZDELOVANJA ŠOTOROV TER NOČI, PREŽIVETIH Z VITO IN ŽIVO. (NASTJA)

V ŠOLI V NARAVI SMO SE VELIKO ZABAVALI. (MARK)

Z ŽIVO IN ZARJO SMO NAREDILE LEP BIVAK IN OB TEM UŽIVALE V NARAVI. (AJDA)

ZANIMIVO MI JE BIL IGRANJE Z DEMIRJEM IN LANOM TER IZDELOVANJE HIŠKE IZ VEJ. (MARKO)

NAJBOLJ MI JE BIL VŠEČ IZDELOVANJE ŠOTORA IN NOČNI SPREHOD Z LUČKAMI. (LAN)

ZANIMIV MI JE BIL SPREHOD PO SNegu TER NOČNI POHOD Z LUČKAMI. (IZA)

VŠEČ MI JE BIL IZDELOVANJE BIVALIŠČ IZ PALIC, NOČNI SPREHOD, KEPANJE TER PETJE IN POSLUŠANJE PRAVLJIC. (EVA)

VŠEČ MI JE BILA PROSTA IGRA S SOŠOLCI. (LIAM)

V PRVINAH MI JE BIL VŠEČ, KO SMO SVETILI Z LUČKAMI IN GRADILI ŠOTORE V GOZDU. (NEJC B.)

Z AJDO IN ŽIVO SMO NAREDILE HIŠO IZ PALIC. (ZARJA)

NAJBOLJ SEM UŽIVALA V KEPANJU IN DELANJU ŠOTOROV. (MAJA)

V SOBI Z MAJO, HANO IN URŠO SMO SE IMELE ZELO LEPO. NAJBOLJ MI JE V SPOMINU OSTAL POHOD Z LUČKAMI. (TANJA)

NAJBOLJ MI JE BIL VŠEČ NOČNI SPREHOD, IZDELOVANJE ZAVETJA IN SPANJE S SOŠOLKAMI. (ŽIVA)

VŠEČ MI JE BIL NOČNI POHOD Z LUČKAMI. (HANA)

UŽIVAL SEM NA SPREHODU TER V IGRAH NA SNegu. (DEMIR)

VŠEČ MI JE BIL NOČNI SPREHOD IN SPANJE V ISTI SOBI Z ŽIVO IN NASTJO. (VITA)

PEKLI SMO KRUH

Učenje matematike ob peki kruha

V sredo, 8. 3. 2023, smo učenci 3. r. skupaj z učiteljico Ivico v šoli na Trebelnem spekli zmesni kruh. Od doma smo prinesli različne vrste moka: pšenično, rženo, ajdovo ... Po navodilu smo postavili kvasec in nato zamesili testo v veliki skledi z leseno kuhalnico. Nato smo ga pregnetli in ga razdelili na dva dela. Četrtno smo porabili za pogačo s semeni, ki smo jo spekli pred kosilom, in seveda tudi pojedli. Po kosilu pa smo dali v pečico še zeloooo velik hlebec pravega kmečkega kruha.

Ko je bil pečen, smo ponovili dele celote in ga pravično razdelil na dvanaest približno enakih kosov. Zavili smo ga v prtič, da se je ohladil, nato pa smo ga odnesli domov. Razdelili smo ga tudi med člane svoje družine in vsi smo bili mnenja, da je bil kruh zelo dober. Tako smo na najokusnejši način preverili razumevanje navodila, rezultat pa pojedli.

Naslikanega kruha
ne moreš pojesti.

Kruha ne naredi moka, ampak roka.

Če kruhek pade ti na tla,
poberi in poljubi ga.

GLEDALIŠKI KROŽEK

Drama na OŠ Mokronog

V letošnjem šolskem letu je na Osnovni šoli Mokronog zaživel dramski krožek. Obiskujemo ga »sedmarji« Lina Bebar, Nejc Eržen, Ela Moltara, Anastazija Moroz, Neža Recelj in Špela Završnik, na začetku šolskega leta pa so z nami sodelovali tudi nekateri drugi učenci 7. in 9. razreda. Učenci in učenke vedno navdušeno pristopamo k dejavnostim, saj iz nas izvirajo veliko mero ustvarjalnosti. Na dramskem krožku se imamo zares dobro. Vzdušje je zelo sproščeno, zato lahko vedno izrazimo svoje ideje, ki jih vsakokrat skušamo vključiti v dramske uprizoritve. Besedila zanje pišemo sami, pri čemer nas usmerja učiteljica Katarina Žagar, ki poskrbi, da se vedno naučimo kaj novega in nas spodbuja k odličnosti.

Letošnje šolsko leto smo tako obogatili že z dvema predstavama – Moč božiča in Mokronunda – za konec letošnjega šolskega leta pa pripravljamo novo, ki se je že zelo veselimo. Vsebino prve predstave smo črpali iz običajev v času božiča, v kar smo vpletli tudi praznovanje ob dnevu samostojnosti in enotnosti. Med pisanjem smo sledili ideji o pomembnosti medsebojnega razumevanja, sodelovanja, iskanja skupnega in složnosti, k čemur še posebej pripomore čarobnost prazničnih dni. Ker menimo, da je danes v svetu umetnosti vse manj humorja, smo igro popestrili tudi s komičnimi vložki.

Drugo predstavo smo odigrali na prireditvi ob slovenskem kulturnem prazniku. Na idejo o dramatizaciji Turjaške Rozamunde je vplivalo predvsem dejstvo, da smo se s predstavo skušali pokloniti enemu izmed najpomembnejših slovenskih pesnikov – Francetu Prešernu. Seveda ni šlo brez tega, da bi zgodbi dodali svoj pečat, zato smo motive iz pesnitve prenesli v delo Mokronunda, saj smo se želeli približati učencem in učenkam OŠ Mokronog.

Ponosni smo na to, kar smo že ustvarili, in kdo ve, morda nas bo prihodnje šolsko leto še tesneje vpeljalo v igralski svet. Veselimo se novih igralskih izzivov!

Anastasija

Lina

Ela

učiteljica Katarina

Neža

Nejc

Špela

TURISTIČNA TRŽNICA

Turizmu pomaga lastna glava

Štirje devetošolci smo pod vodstvom mentorice Marjetke Ganc sodelovali na državnem festivalu Turizmu pomaga lastna glava. V turistični nalogi smo predstavili ideje za promocijo in nadgradnjo Vorančeve poti, tradicionalne športno-turistične prireditve v občini Mokronog-Trebelno. H gibanju in medgeneracijskemu povezovanju želimo privabiti širši krog ljudi, zlasti mlade. Prispevati želimo k športnemu udejstvovanju nasploh, k promociji zdravja in ozaveščanju zdravega načina življenja. Ker znana mokronoška legenda govori o škratih Mokronožcih, ki naj bi živeli v okolici Mokronoga in jih lahko vidijo le najbolj pridni, smo dejavnosti prepletli tudi s temi skrivnostnimi bitji.

S turistično nalogo, stojnico in nastopom smo se predstavili na zaključnem dogodku v Domžalah ter bili za delo s strani ocenjevalne komisije nagrajeni s srebrnim priznanjem. Naloga je na ogled na spletni strani šole in v šolski knjižnici. Turistična naloga je bila nagrajena s srebrnim priznanjem.

15. aprila smo se učenci udeležili tekmovanja, ki ga pripravlja Turistična zveza Slovenije. Na stojnici v Domžalah smo predstavili svojo nalogo z naslovom "Z Mokronožci na Vorančovo pot". Bili smo v skrbeh, saj nas je poslušal in ocenjeval glavni ocenjevalec.

"SNEMANJE JE DOLG IN ZAHTEVEN PROCES"

Intervju z igralko Umo Štader

Uma Štader je glavna igralka iz filma Gajin svet 2. Stara je 16 let in obiskuje 2. letnik Waldorfske gimnazije Ljubljana. Že 12 let trenira gimnastiko in se udeležuje tekmovanj. Snemanje filma Gajin svet je bil šele začetek njenega ukvarjanja s filmom. Želi si, da bi to počela tudi v prihodnosti in že načrtuje nova snemanja.

**KAKO TO, DA SI SE ODLOČILA ZA PRIJAVO NA
AVDICIJO ZA GAJIN SVET 2?**

Igra me je že od nekdaj zanimala. Prijavila sem se zato, da bi preverila, če je to nekaj, kar bi tudi naprej v življenju počela.

KAKO JE IZGLEDALA AVDICIJA ZA FILM?

Najprej sem poslala predstavitveni video, v katerem sem povedala nekaj o sebi in predstavila svoje hobije. Nato pa so me poklicali v studio, da sem se še v živo predstavila. Po nekaj krogih nadaljnega izbora so mi sporočila, da sem sprejeta.

KAKO JE POTEKALO SNEMANJE FILMA?

Snemanje filma je zelo dolg in zahteven proces. Najprej sem imela veliko predpriprav, kot so na primer vaje za izboljšavo igre, vaje za saksofon, ki sem ga morala kasneje igrati v filmu. Po enem mesecu vaj smo začeli s snemanjem. Snemali smo po 5 dni in 2 dni počivali. Snemali smo približno 12 ur na dan, včasih več, včasih manj.

KOLIKO ČASA STE SNEMALI FILM?

Samo snemanje je potekalo dober mesec in pol, priprave pa en mesec.

KAKO SI SE RAZUMELA Z OSTALIMI IGRALCI?

Z vsemi igralci sem imela in imam odličen odnos. S tistimi, ki sem na snemanju preživela več časa, smo še vedno v tesnih stikih.

**KAKO SI SE POČUTILA MED ODRASLIMI PRIZNANIMI
SLOVENSKIMI IGRALCI?**

Na snemanju sem imela priložnost delat z odličnimi igralci. Na začetku sem imela kar malo treme, potem pa vsi postanejo tvoji sodelavci in se imaš odlično. Na setu nikoli ni manjkalo smeha.

ALI JE BILO SNEMANJE FILMA NAPORNO?

Naporen del je le, ko moraš zjutraj vstati zelo zgodaj, saj kot sem že prej omenila, samo snemanje traja okrog 12 ur. Vse ostalo je super!

KAKO HITRO SI BILA ZADOVOLJNA S SVOJO IGRO?

S svojo igro še zdaj nisem zadovoljna. V filmu vidim veliko stvari, ki bi jih lahko popravila, med snemanjem pa tega seveda nisem opazila.

INTERVJU

KATERO SCENO TI JE BILO NAJTEŽJE ODIGRATI?

Najtežje mi je bilo odigrati sceno, ko sta Gaja in Matic prvič v kabinetu ravnatelja in Gaja "reši" Matica pred kaznijo. Bilo je poletje in neznosno vroče. Imela sem veliko zahtevnega besedila, pa še glava me je bolela. Med snemanjem filma seveda pridejo tudi dnevi, ko se ne počutiš najboljši in ta dan je bil pri meni med snemanjem te scene.

SO SNEMANJA FILMA VPLIVALA NA TVOJ ŠOLSKI USPEH?

Mogoče malo, saj sem cel mesec manjkala v šoli, vendar sem potem vse nadoknadila.

SO SE SNEMANJA KAJ PRILAGODILA DEJSTVU, DA HODIŠ V ŠOLO?

Ne, v resnici se je šola prilagodila dejstvu, da snemam film. Učitelji so bili zelo razumevaajoči.

JE BILA TO TVOJA PRVA VLOGA V KAKŠNEM FILMU?

To je bila moja prva vloga v celovečernem filmu. Prej sem igrala le v reklamah in v kakšnem krajšem filmu.

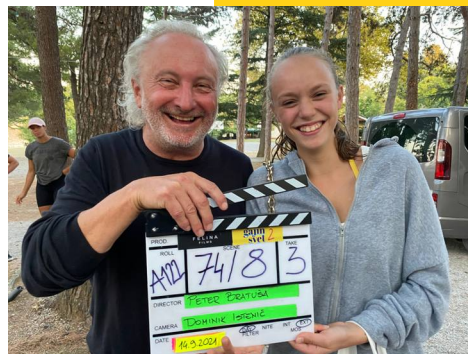
Hvala za tvoj čas in prijeten pogovor.

Z vsakim klikom »strinjam se, sprejmi, všeč mi je« pustimo digitalni vtis. Ob tem pa premalokrat pomislimo, da za seboj puščamo svojo digitalno sled, ki ostane tam za vedno. O nevarnostih in pasteh na spletu, katerim smo priča na vsakem koraku, smo z učenci 2. in 3. triade govorili v sklopu dneva dejavnosti, ki je potekal v mesecu oktobru 2022.

Ob finančni podpori občine Mokronog-Trebelno in s pomočjo pridnih zbiralcev starega papirja so si učenci ogledali film Gajin svet 2. Temu je sledila pogovorna delavnica o nevarnostih, ki nas na spletu lahko doletijo. Delavnica je temeljila na konkretnih odlomkih iz filma: komunikacija na spletu, odgovorna uporaba in razumevanje aplikacij, varovanje osebnih podatkov, lažni profili in varna gesla.

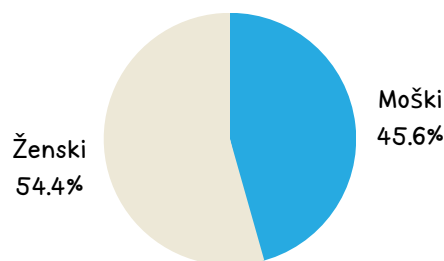
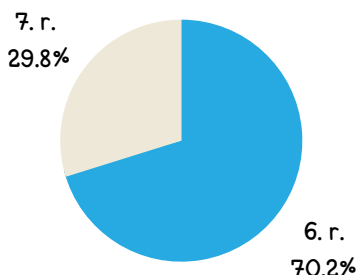
Učenci so povedali, da so se naučili, kako si ustvariti močno geslo, kaj pomeni dvojna zaščita, kaj je to digitalni odtis in da morajo za vsako posredovanje tujih fotografij pridobiti soglasje te osebe. Všeč jim je bilo, saj je film zajemal vsebine tako s področja kriminala in družinskih težav kot tudi ljubezenskih zapletov, ki so najstnike še toliko bolj pritegnile.

Anja Božnar, vodja projekta

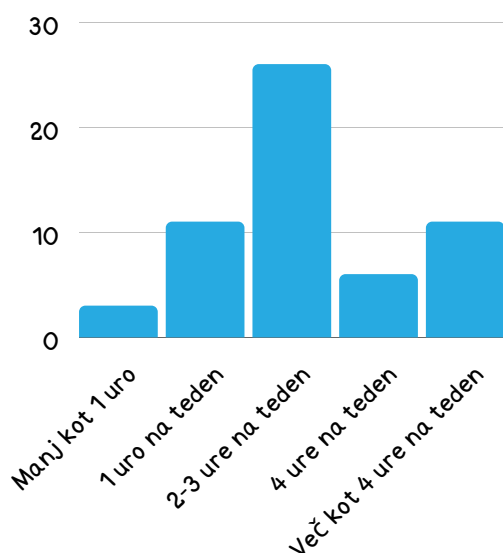

ŽELITO SI VEČ ŠPORTA

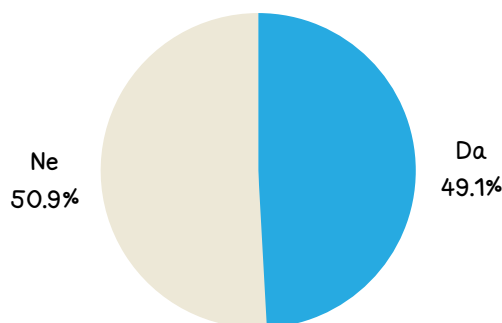
Učenci imajo najraje nogomet

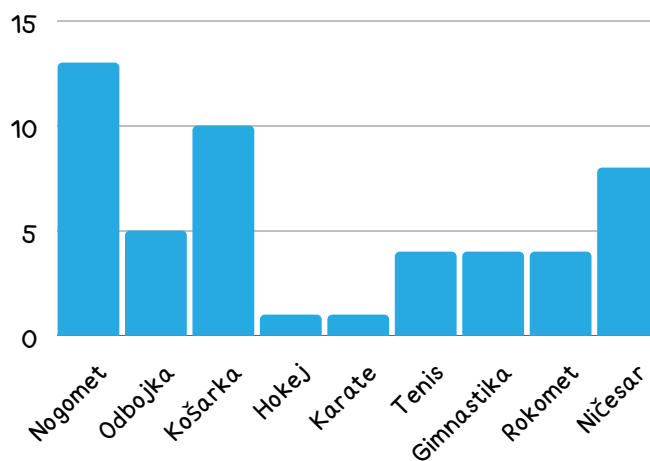
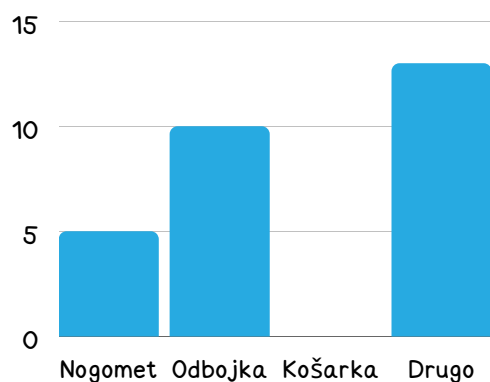
KOLIKO ČASA TEDENSKO SE UKVARJAŠ S ŠPORTOM
(BREZ POUKA ŠPORTNE VZGOJE V ŠOLI)?

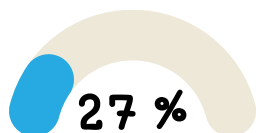
ALI TRENIRAŠ KAKŠEN ŠPORT?

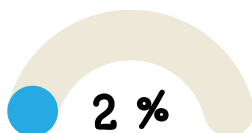
ČE SI PRI PREJŠNJEM VPRAŠANJU OBKROŽIL NE,
OBKROŽI, KATERI ŠPORT BI ŽELEL TRENIRATI. MOŽNIH
JE VEČ ODGOVOROV.

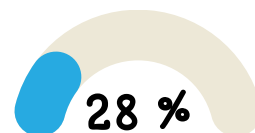
KAJ MENIŠ O ŠTEVILU UR ŠPORTNE VZGOJE NA TEDEN?

27 % učencev meni, da je na urniku premalo ur športne vzgoje.

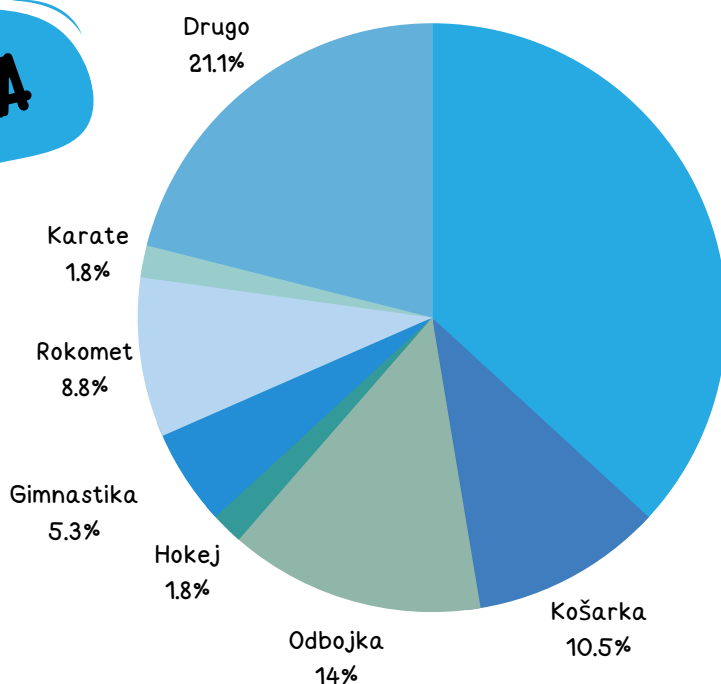

2 % učencev menita, da je na urniku preveč športne vzgoje.

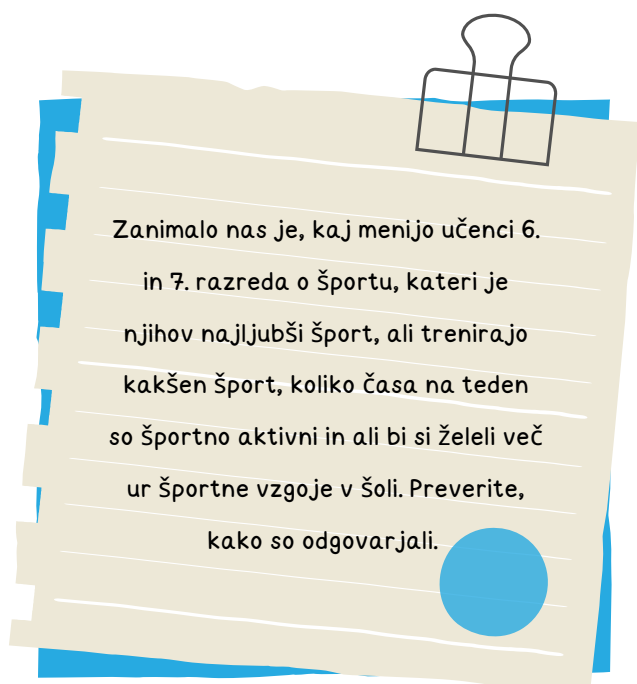

28 % učencev meni, da je na urniku dovolj ur športne vzgoje.

KATERI JE TVOJ NAJLJUBŠI ŠPORT?

Nogomet
36.8%

KDO SO TI PRIJAZNI MOŽICI?

Škratji Mokronožci

Mokronožci so bosonogi palčki z Lošč. Ljudje jih sicer nikoli niso videli, vendar so jih odkrivala njihova dobra dela in odtisi stopal, ko so prihajali iz močvirja. Po stopalih so ugotovili, da so škratje lahko zrasli kvečjemu sedem pednjev v višino, tehtali pa so za kakšno malo bolj trebušasto cajno krompirja.

Fotografija je iz knjige Staneta Pečka Predpražnik.

Na začetku so Škratje Mokronožci prebivali samo v zgodbah, stisnjeni med platnice knjig, ki jih je napisal Stane Peček, likovno pa upodobila slikarka Jelka Godec Schmidt. A pri Škratih nikoli ne veš, ali so se morda tega, da bi se iz knjig še malo sprehodili med ljudi, domislili sami, ali je bila to Stanetova ideja. No, vsekakor je bil on tisti, ki je dal umetnici Brigiti Kosten iz Kočevja izdelati prve lutke, preproste marionete, ki so predstavljale Škrate Mokronožce. Zelo dobro se spominjam tistega dne, ko jih je je dobil. Škrate je z varnostnim pasom pripel na zadnje sedeže svojega avtomobila in jih ponosno prevažal in razkazoval naokoli.

učenci in učenke izbirnega predmeta likovno snovanje, 7. r.

Vzgojiteljice smo pripravljale gledališke in lutkovne predstave za različne dogodke, ki so se odvijali v vrtcu. Takrat smo si tudi nadele ime Mokre tačke. Stane je opazil naše ustvarjanje in nas povabil, da zaigramo v njegovi predstavi Predpražnik, v ta namen so bili tudi izdelani prvi trije škratje: Gašper, Miha in Niboltežar. Kot skupina smo začele delovati v Kulturno umetniškemu društvu Emil Adamič. Potem se je čas zavrtil kot v pravljici in zdaj nastopamo že skoraj 20 let!

STANETU PEČKU V SPOMIN

Scenarije za lutkovne predstave, ki so temeljile na Stanetovih zgodbah, je vedno napisal on sam. Po predstavi Predpražnik so sledile še druge: Slavni za hec, Zmak, Pismo, Pravljica o roki, Dva snežaka, Žabja svatba Aaaačih in druge. Oblikovalci lutk so bili različni, v začetku jih je po likovni predlogi Jelke Godec Schmidt izdelal Zdenko Majaron, v nekaterih predstavah je sodeloval Erik Staniša, večkrat pa smo scene in lutke izdelale tudi lutkarice same.

Z Mokronožci, po katerih nosi ime naš vrtec, smo povezovali veliko dogodkov v vrtcu in v šoli. Je pa pri teh ljubih škratih najbolj zanimivo to, da so se zelo »prijeli« tudi pri odraslih. Kmalu niso nastopali le v predstavah za otroke, ampak na najrazličnejših občinskih prireditvah, kasneje pa tudi po mnogih krajih v Sloveniji in celo izven. Škrati Mokronožci so bili povsod zraven, če se je kuril kres ali pražil krompir, če je prišel na obisk predsednik države ali dedek Mraz, dvakrat smo nastopile celo na nacionalni televiziji v oddaji Dobro jutro, pa v Mariboru, v Poljanski dolini, Kočevju, Metliki, v hrvaškem Pulju in Gračišču in še in še in še. Škrati Mokronožci so postali nekakšen zaščitni znak, maskota oz. promotorji kraja Mokronog.

Gospod Stane Peček je bil res velik ustvarjalec, glasbenik, pisatelj, zborovodja, poznavalec kulture in zgodovine naših krajev. Trudil se je kulturo približati vsem ljudem in je svoje znanje razdal, ljudi v ustvarjanju pa spodbujal in podpiral. Kot človek je bil preprost in med ljudmi ni delal razlik. Enako spoštljivo in prijazno se je pogovarjal z malim otrokom, ki ga je po naključju srečal, kot s kakšnim drugim pomembnim odraslim. V tem se je kazala veličina njegove osebnosti.

Za Mokronožce pa je imel še veliko večje sanje, kot jih je že uresničil v svojem življenju. Zato je prav, da jih mokronožski in tudi drugi otroci poznajo, saj skrivajo v sebi večne modrosti. Se vam zdi, da današnji čas in digitalni svet nista zanje? A če je soditi po škratih, temu ni tako, saj so nepremagljivo iznajdljivi, prilagodljivi in večni. Imate že idejo? Torej, izostrite svoja čutila in poiščite njihove sledi, ne bo vam žal!

RECEPTI

Sladki kotiček

OREHOVA RULADA

Priprava
15 min

Pečenje
90 min

Zahtevnost
srednje zahtevno

Sestavine

- 9 jajc
- 9 žlic sladkorja
- 9 žlic mletih orehov
- 1 pecilni prašek
- 1 velika kislá smetana

Postopek

Beljake stepemo v sneg, dodamo sladkor in zmešamo. Zmešamo rumenjake in dodamo orehe in pecilni prašek. Potem zlijemo v pekač in pečemo 20 minut na 190 stopinj Celzija. Ko je biskvit pečen, še toplega zvijemo v rulado. Ko se ohladi, ga odvijemo in namažemo s kisló smetano.

MUFFINI S ČOKOLADO, POLNJENI Z NUTELLO

 Priprava
15 min

 Zahtevnost
nezahtevno

 Pečenje
20 min

Sestavine

220 g moke
1 pecilni prašek
200 ml mleka
80 g kakava
100 g sladkorja
2 jajci
2 žlički vanilijevega sladkorja
90 g stopljenega masla
Nutella

Postopek

Segrejemo pečico na 180 stopinj Celzija. V posodo damo moko, pecilni prašek, kakav in vanilijev sladkor. V drugi posodi zmešamo jajca, mleko in stopljeno maslo. V posodo s suhimi sestavinami vmešamo mokre sestavine. Maso damo v modelčke: najprej napolnimo modelčke do polovice, damo 1 žličko Nutelle in dopolnimo modelčke z maso do vrha. Pečemo 20 minut. Vzamemo iz pečice in pustimo, da se ohladijo. Lahko posujemo s sladkorjem v prahu.

TIRAMISU

 Priprava
30 min

 Zahtevnost
nezahtevno

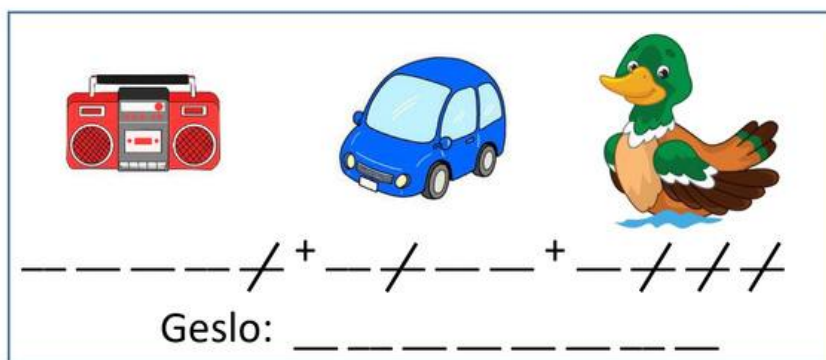
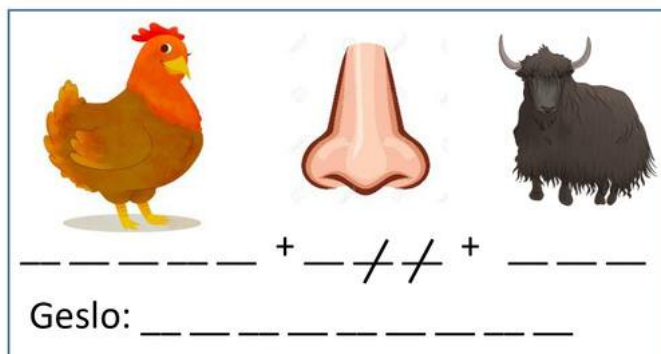
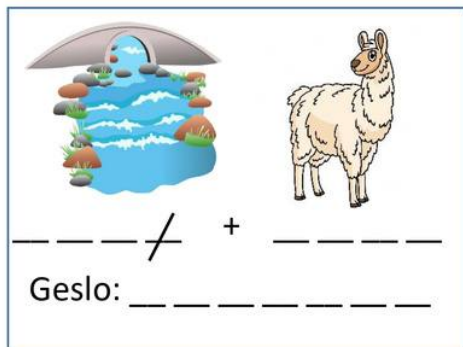
Sestavine

400 g keksov
400 g mascarpone sira
3–4 jajca
100 g sladkorja
3–4 male skodelice nesladkanega kakava

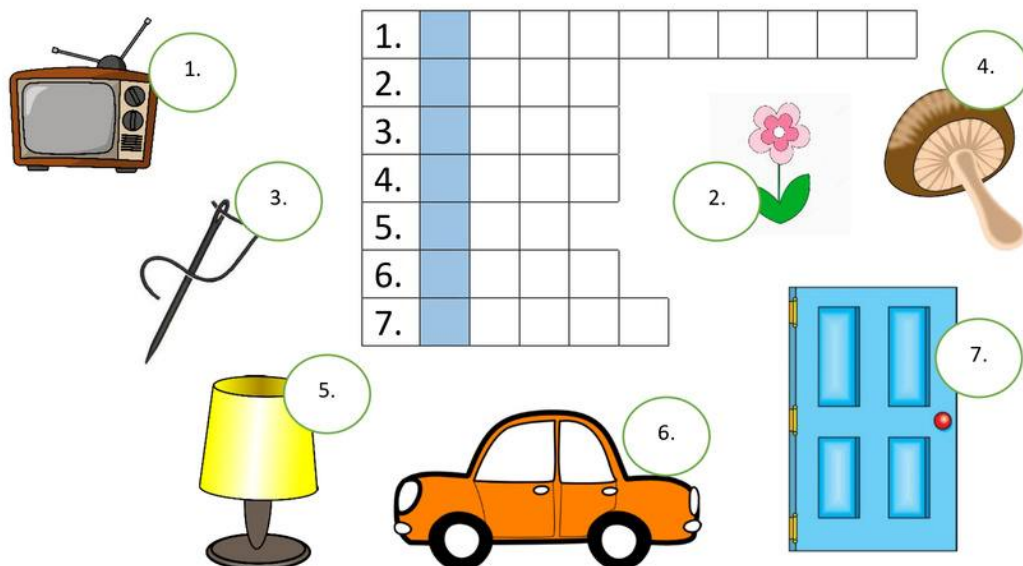
Postopek

V skledi penasto umešamo rumenjake s sladkorjem, dokler ne dobimo kremaste mase. Dodamo stepene beljake in med mešanjem tudi mascarpone sir. Na hitro namočimo kekse v kakavu in jih položimo drugega poleg drugega v eno vrsto ter jih prelijemo s kremo mascarponeja. Nadaljujemo z izmeničnimi plastmi keksov in kreme. Zadnji sloj je krema, ki jo posujemo z nesladkanim kakavom. Ponudimo ohlajeno.

RAZVEDRILO

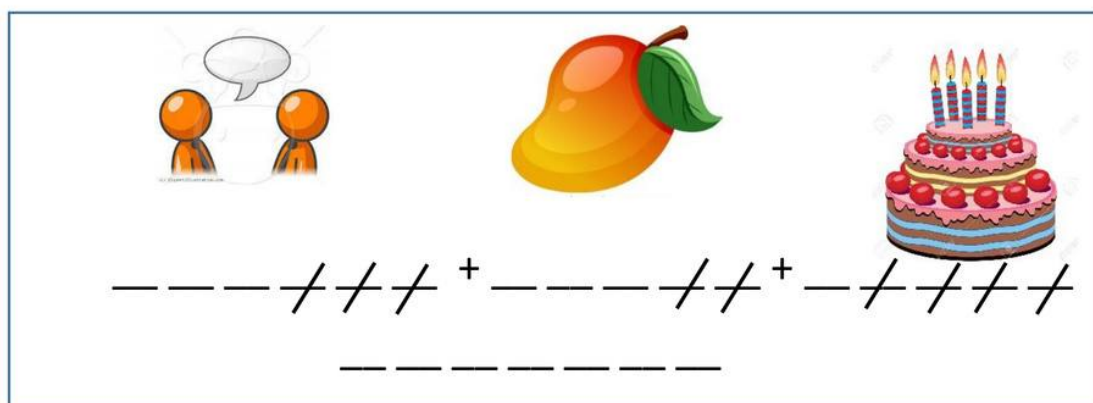

Nina Šmit in Andreja Lenarčič, 4. r.

Tija Grabnar, 4. r.

Jakob Kos Vovk, Aljaž Završnik, 4. r.

Nina Šmit in Andreja Lenarčič, 4. r.

IMA ŠTIRI NOGE,
PA NE HODI.
POVSOD OKOLI SEBE JO
VIDIM,
PA SE NE PREMICA.
KAJ JE TO?

PODNEVI SPI,
PONOČI LOVI,
A MENI V NAROČJU
VSELEJ ZASPI.

KDO JE TO?

Lea Mušič, 4. r.

ŠALE

George Washington

»Poslušajte me! Ko je bil George Washington v vaših letih, je bil najboljši učenec,« je dejal učitelj. Učenec je odgovoril: »Ko pa je bil v vaših, je bil že predsednik.«

Spala sta skupaj

Na sprehajališču dregne študent prijatelja: »Ali vidiš tisto v mini krilu na oni strani ceste?«
»Vidim, dobra mačka. Kaj je z njo?«
»Z njo sem že večkrat spal ...«
»Res? Kje pa?«
»Na predavanjih.«

Koliko je visoka šola?

Učiteljica vpraša učenca, koliko je visoka šola? On ji odgovori: »Dva metra.«
Učiteljica ga vpraša, zakaj ravno toliko? Učenec reče: »Ker jo imam čez glavo.«

Učenje matematike

V šoli govorijo o sanjah, Tonček pripoveduje: »Sanjalo se mi je, da sem se učil matematiko in da sem potem dobil odlično. Kaj naj bi to pomenilo?«
Učiteljica reče: »Da si med spanjem pametnejši.«

Voda ima veliko moč

Učitelj: »Voda ima veliko moč. Kdo lahko navede primere?«
Janez: »Če moja mama joče, lahko dobi od očeta, kar hoče.«

Znak za pešce

Policist je na mostu zaustavil kmeta, ki je s seboj vodil bika.
»Na začetku je prometni znak, ki dovoljuje promet samo za pešce!« je rekel policist.
»Ja, in? Se mar moj bik pelje?«

Košir vpraša Jurija: »A ti veš, kaj pomeni vegetarijanec v indijanskem jeziku?«

Jurij: »Ne bi vedel.«

Košir: »Slabi lovec!«

Taksi

Gorenjec vpraša taksista: »Koliko stane do centra?«
»Dvajset evrov.«
»Koliko pa za prtljago?«
»Zastonj.«
»Potem mi peljite kufre, jaz pridem peš za vami.«

Svinjske noge

Gre Janezek k mesarju in vpraša: »Ali imate svinjske noge?«
Mesar mu odgovori: »Imamo, imamo!«
Pa reče Janezek: »Ja, pol si jih pa umijte.«

Star kruh

Gresta dva klošarja v park, pa prvi vpraša: »Imaš zraven star kruh za golobe?«
»Ne, jaz jih jem kar brez kruha!«

Srce

Zdravnik je vprašal ženo: »Kako, da niste opazili, da je vašega moža infarkt?«
»Saj je bilo res nekaj čudnega. Po dvajsetih letih mi je spet enkrat rekel: "Žena, moje srce!"«

Samostojno življenje

»Mami, oči! Odločil sem se, da bom živel sam!«
»Pa to je super, sinko!«
»Ja. Kufre imata pred vrati.«

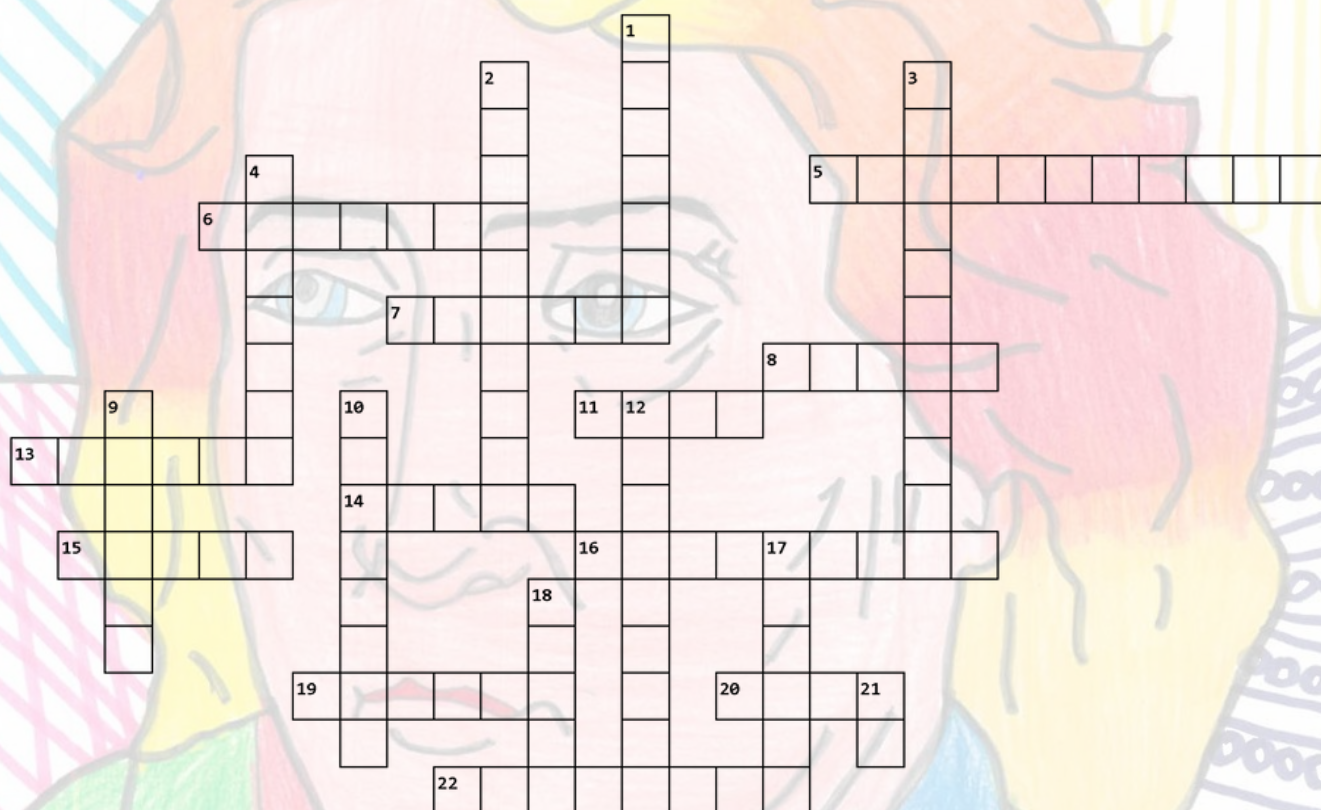
Kakšna je razlika med muslimansko in slovensko ženo?

Muslimanska ti opere noge, slovenska pa možgane.

Računalniški servis

»Halo, imam problem z računalnikom in ne vem, kaj naj storim.«
»Kakšno sporočilo je izpisano na zaslonu?«
»Piše 'Hit ENTER when ready'.«
»No in?«
»Kako pa naj jaz vem, kdaj je pripravljen?«

KRIŽANKA

VODORAVNO

5. mati njegovih otrok
6. lirsko-epska pesem s pomirljivim koncem
7. lirsko-epska pesem, v kateri nastopa Povodni mož
8. kraj, kjer je delal kot odvetnik
11. kraj, kjer se je rodil
13. imel je tri nezakonske
14. beseda romantika izvira iz besede
15. pesem, ki ima dve kvartini in dve tercini
16. njegov najboljši prijatelj
19. sopomenka za izpovedno pesem
20. otrokom je delil
22. za romanco je značilna

NAVPIČNO

1. ponavljajoči vzorec v metrični shemi
2. pesem, katere 7. kitica je naša himna
3. v Ribnici v šoli so ga zapisali v
4. naslov pesniške zbirke
9. del ljubljane, kjer je prvič zagledal Julijo
10. posvetilo, sestavljeno iz začetnih črk verza
12. obdobje, v katerem je živel in ustvarjal Prešeren
17. njegova pesniška muza
18. področje, ki ga je študiral
21. najdaljša pripovedna pesem

Literarno-likovni kotiček

Špela Zupančič, 7. b

MIR

Mir je ena najpomembnejših človekovih vrednot. Obenem je tudi naša temeljna potreba. Brez miru ne moremo delati, ne moremo se učiti, ne moremo se izražati in včasih zaradi pomanjkanja miru zbolimo. Ljudje smo različni in mir razumemo na več načinov.

Prepričana sem, da si nihče na svetu ne želi vojn. Želimo si miru. Ni lahko živeti, medtem ko se odvija vojna in trepetaš za svoje življenje in za življenje svojih bližnjih. V vojni izgubiš dom in vse, kar si v svojem življenju ustvaril. Ostaneta ti le strah in boj za lastno preživetje. V takšnih razmerah smo zmožni narediti marsikaj. Lahko smo solidarni, lahko pa naredimo tudi veliko slabega. Nekoga lahko izdamo, mu škodujemo. Srečna sem, da vojne še nisem občutila, čeprav vsak dan razmišljam o tem, kaj vse imam v primerjavi z otroki drugod po svetu. Zelo nepošteno se mi zdi, da trpijo v vojnah predvsem tisti, ki so nedolžni, ki so zaradi slabih odločitev politikov in pohlepa bogatih ljudi revni, lačni in prestrašeni. Še huje od vojne pa je, če ne najdeš notranjega miru, če v življenju samo hitiš, se ukvarjaš samo z obveznostmi, šolo in se nimaš časa odpočiti in početi česa lepega. Želim si, da bi lahko vsi ljudje živeli v miru in da bi bili mirni tudi v svojem srcu. Spoštujem, ko nekdo reče, da potrebuje mir in čas zase, saj ga tudi sama kdaj potrebujem. Mir mi pomeni zelo veliko.

Mir širim tako, da se ne zapletam v nepotrebne prepire in poskušam razumeti druge. Ko sem v sebi mirna, se počutim svobodno in ustvarjalno. Občutek imam, da zmorem vse in da sem takšna kot sem, dovolj dobra zase in za druge.

Alenka Šmit, 8. b

MIR NA SVETU

Mir na svetu med ljudmi
nas vse poveže in spremeni.
Vojn si nihče ne želi
mir pa hočemo vsi.

KAJ JE MIR?

Mir je beseda,
ki nima vonja in okusa,
ampak se v glave useda,
kot bi padla rosa.

Mir je beseda,
ki ima velik pomen,
v srcu poseda,
in je poseben.

Mir ni samo beseda,
ki tam v knjigi poseda,
mir je lepo dejanje,
saj vzgojeno nam je to znanje.

Mir meni pomeni nekaj lepega,
ni le nadloga, ki noben je ne uboga,
je nekaj v dobrih ljudeh,
ki na svet prinese smeh.
Mir nam lahko prinese tudi uspeh.

Lina Bebar, 7. b

In za dobro počutje ga potrebujemo
vsi,
da se lažje učimo,
misli zbistrimo,
in v dolg spanec zdrsimo.

Radost in veselje pod soncem živita,
se borita z orkani, ko veter zapiha.
Ko vse je v redu, brezskrbno živimo,
in se vsakega novega dne veselimo.

Neža Šmit, 6. b

TAM V MIRU

Kaj tam v miru skriva se?
Kaj se najde tam vse?
Kaj počne se tam vse?

Tam v miru sonce sije,
se okrog veselja vije,
tja otroški smeh se skrije.

Da vojsko bi preklicali,
da v miru bi stanovali,
en drugemu dobroto dali.

Naj ta svet se spremeni,
da otrokom dali bi,
kar vsak si zaželi.

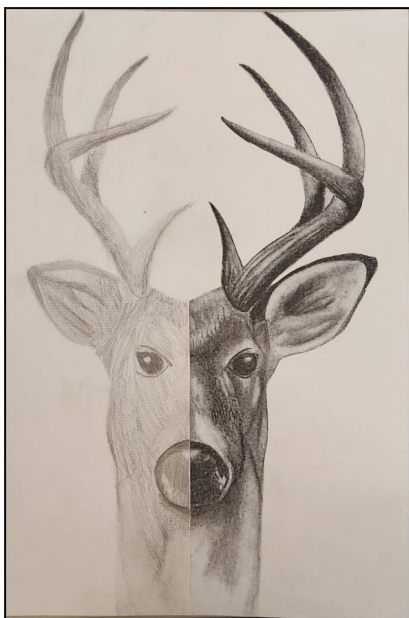
Da v boljši jutri se prebudijo,
da zvečer z lepo mislijo zaspijo,
se v nov dan brezskrbno zapodijo.

Neža Zupančič, 7. b

Prispevki so nastali za literarni natečaj Metelkovo pero.

Naja Peterle, 4. r. T

Martin Logar, 5. r. T

Anja Kocjan, 4. r. T

NAJLEPŠI DAN MOJEGA OTROŠTVA (doživljajski spis)

Moj spomin seže nepredstavljivo daleč. Sprehodi se čez širne planjave, prepleza visoka gorovja in preplava veliki ocean, potem pa se naenkrat ustavi. Ta dan si bom za vedno zapomnila, čeprav na začetku ni kazalo, da je kaj posebnega.

Bil je navaden in pust četrtek. Zaspano sem se pripravljala na šolo. Zunaj je deževalo in prav nič me ni vleklo v šolo. Pred mano je bil težek in naporen dan. Megleno jutro je samo pripomoglo moji zaspanosti in trmasti volji, da me je spremljala cel dan. Po šoli sem se vsa premražena in premočena vrnila domov. Zunaj je deževalo. Počutila sem se na smrt bedno. Hitro sem se preoblekla v suha oblačila in se lotila domače naloge. Dan se je vlekel in začela sem se dolgočasiti. Čez nekaj časa je domov prišla mami, to seveda ni nič posebnega. Ob sedmi uri pa se je na pragu naše hiše prikazal oči. Meni in mojima sestrama je rekel, naj se hitro obujemo in gremo v avto. Kmalu smo se odpeljali z domačega dvorišča. Bila sem zelo nestrpna in radovedna. Očija sem že vsaj desetkrat vprašala, kam gremo, a on se je le zvito smehljaj in nič odgovoril. Kmalu smo prispeli. Razgledala sem se naokoli in ugotovila, da smo se pripeljali na staro kmetijo. K nam je pristopila gospa in nas lepo pozdravila. Atiju je v roke potisnila majhno belo kepico, meni in Alenki je dala kletko, Nini pa nebeško modro odejico. Odpeljali smo se domov in nobena od nas treh si ni upala niti pisniti. Ko smo prispeli domov, pa je iz naših ust privršal plaz vprašanj. Doma je bilo že vse pripravljeno, očitno je tudi mami vedela za to presenečenje. Medtem ko so že vsi odšli, ker jih mala kepica ni več zanimala, sem jaz še vedno sedela in jo gledala. Še dihati si nisem upala, da ne bi zbudila Pikice. To ime ji je dal oči, ker je tako majhna kot pikica na hrbtu kakšne pikapolonice. Nenadoma pa so se njene majhne zelene očke odprle in začudeno me je pogledala. Telo mi je vztrepetalo. Počasi sem iztegnila roko proti njej. Približala se mi je, mi povohala prst s svojim vlažnim smrčkom ter me polizala po roki. Roka se mi je malo zatresla in lahko sem čutila mravljinčke po vsem telesu. Nežno sem jo pobožala po mehki puhasti dlaki. Prevzelo me je samo veselje in sreča. Pikica je kot majhna zvezdica v mojem srčku.

Pikica je počasi odraščala in odšla z mano skozi mnoge pustolovščine. A vse lepe stvari se enkrat končajo tako kot ta. Pikica je nekega ponedeljka izginila. Jokala sem kot dež. Sčasoma sem se pomirila, a Pikice ne bom nikoli pozabila.

Neža Šmit, 6. b

PISANA JESEN
(doživljajski spis)

Končno je prišla jesen! Z mojo mlajšo sestrično sva šli v gozd nabirat kostanj. Na gozdni poti sva občudovali barvne liste, ki so padali z dreves. Kaj je lahko lepše od gozda, ki je poln barv? Ko listje pada z dreves, se ti zdi, kot da sneži mavrični sneg. Najbolj nama je bilo vseč listje javorja, ker je škrlatne barve. V jeseni mi je zelo všeč, ko z različnimi vrstami izrezanih buč okrašujemo okolico hiše. Ko sva se vračali domov, sva ob poti zagledali mlado lisičko. Zagledala naju je in hitro stekla stran. Ob vrnitvi domov smo z očkom spekli kostanj. Bil je zelo zelo slasten.

V jeseni nam gozd zelo veliko ponuja – kostanj, lešnike, gobe ... Pravo bogastvo super hrane!

Alja Zaletelj, 4. r. T

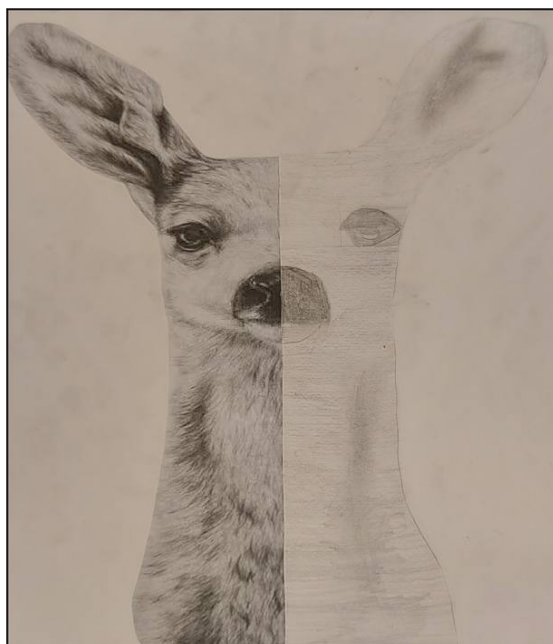
Martin Zavodnik, 4. r. T

NAJLEPŠI DAN MOJEGA OTROŠTVA
(doživljajski spis)

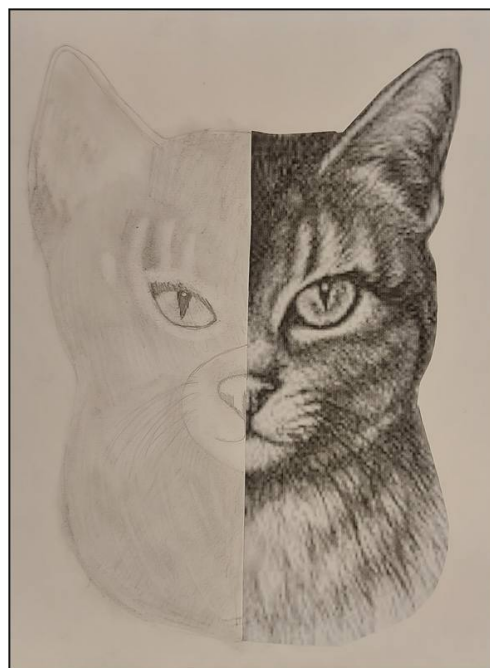
Ljudje se veselimo različnih stvari. Nekaterim so najlepši dnevi, ko dobijo darilo, praznujejo praznike, ko doživljajo skupne trenutke ... Moj najlepši dan pa je bil, ko sem prvič pobožala mucka Dlakca. Ta dogodek se je odvijal pri meni doma.

Nekega čisto navadnega dne sem izvedela, da je naša mucica dobila mladičke. Od vznemirjenja sem poskočila in stekla do mesta, kjer so se skrivali. Ta občutek, ko veš, da si dobil novega ljubljence, je podoben občutku, ko čakaš na miklavževo jutro. In sem prišla do majhne stavbe, kjer so bili skriti. Vedela sem, kaj bom naredila. Želela sem si jih pobožati! Takoj sem začela. Klicala sem jih in se jim počasi približevala. Oni pa so vselej zbežali na varno k svoji mami. Nisem obupala. Ne takoj. Po kar nekaj obupnih poskusih pa sem se sesedla na tla in tam obtičala. Bila sem užaljena sama nad sabo. Vedno mi je vse uspelo! Le zakaj mi danes ne?! Ko sem se nekaj časa tako smilila sama sebi, sem naenkrat zagledala majhno črno kepico, ki me je opazovala. V sebi sem zopet začutila vznemirjenje. Počasi sem stopila proti njej. Ko pa sem iztegnila roko, sem začutila neizmerno mehkobo. Božala sem mucka! Bila sem zelo srečna. Takoj sem vedela, kako mu bo ime. Dlakec. Odrasel je v postavnega in prijaznega mačka. Crkljanje mi vsak dan vrača s tem, da me polize po nosku. Dlakec je najbolj puhast in pozoren mačkonček na vsem širnem svetu!

Vita Gregorčič, 6. b

Natalija Ribič, 4. r. T

Alja Zaletelj, 4. r. T

MEDVED IN GLODAVČKI

Pred davnimi časi je živel devet glodavčkov. Njihov oče medved Franko je živel z njimi. Vsak dan jim je kuhal kosilo, zajtrk in večerjo.

Nekega dne so se odpravili na potovanje v Madrid, kjer so imeli babico Franjo in dedija Saša, ki sta bila pandi. Ko so prispeli, jih je vodič pospremil v gozd in jim pokazal pot do babice in dedka. Med potjo so srečali dobro vilo, ki jim je lahko izpolnila tri želje. Prva želja je bila, da bi imeli velik kombi. Drugi dve želji so prihranili za kdaj drugič. Ko so prispeli, so najprej jedli. Babica in dedek sta pripravila darilo zanje. To je bilo čarobno pero, ki je napisalo, kar si rekel, in to v desetih sekundah. Rekli so mu, naj napiše pismo stricu Pavletu, ki je bil medved. Njihova druga želja je bila, da bi lahko leteli. In res, odleteli so v Kanado, k stricu Pavletu, ki jim je pripravil večerjo. Ko so večerjo pojedli, so s stricem odšli loviti ribe. Lovili so dve uri, ujeli pa so pet rib in pet tun. Zjutraj so pojedli, kar so ulovili. Čarobno pero je napisalo pismo tudi za teto Milko, ki je bila v Mehiki. Odleteli so do nje, ona je pa medtem za kosilo pripravljala pico krompir. Ko so pojedli, je teta povedala, da na Mehiški gori živi zmaj, ki ima štiri oči, tri noge, eno krilo in petdeset zob. Odločili so se, da ga bodo premagali. Njihova zadnja želja je bila devet sabelj. Ko je bila ura polnoč, je zmaj prišel iz svojega gnezda in začel bruhati ogenj. Medved ga je želel zabosti v prsa, kjer je imel diamant, ki je bil njegovo srce.

Glodavčki so ga napadli v glavo, ampak ni nič pomagalo. Kar naenkrat so ga vsi zabodli v srce in je padel po tleh. Vse se je dobro končalo. Zmaja so zaprli v kletko, iz katere mogel pobegniti. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Lan Lamovšek, 5. r.

Val Zore, 3. r. T

Žana Miklič, 3. r. T

Daša Povšič, 3. r. T

REVNA DRUŽINA IN DEVET MUCKOV

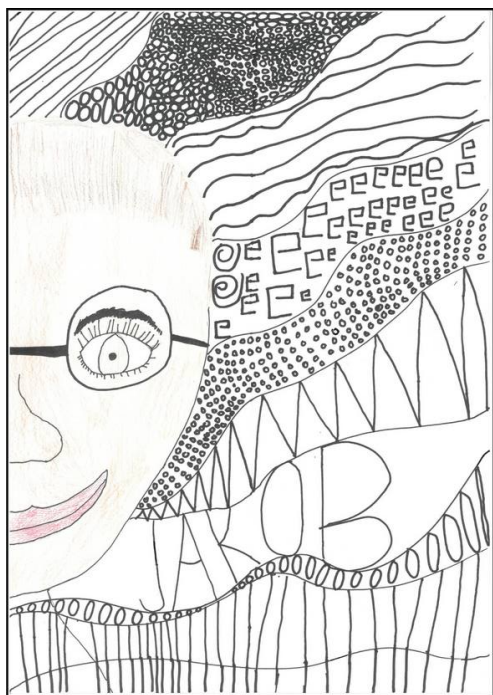
Pred davnimi časi je živela revna družina. Imela je zelo malo denarja. Nekega dne je mala Mila skozi okno opazila vladarja zlobnih devetih muck. Mila se je prestrašila. Takoj je opozorila starše. Odhiteli so v klet. V kleti so imeli skrivni predor do jame z orožjem. V jami jih je presenetila dobra vila Žana. Vprašala jih je, zakaj jih je tako zelo strah, a ji niso odgovorili. Pred vhodom je zlobni čarovnik Aljaž prisluškoval pogovoru. Ko je dobra vila Žana vprašala Milo, ali imajo že načrt, ji je Mila odkimala. Dobra vila Žana jim je predstavila načrt. Mili je dala čarobno pero, staršema pa raketne škornje in ščit. Mila ni bila zadovoljna s peresom. Čarovnik Aljaž pa je tudi imel načrt. Poklical je svoje zlobne mucke ter jim ukazal, naj gredo v jamo. Ko so se mucki spustili v jamo, je zlobni čarovnik Aljaž zaklenil vse izhode iz jame. Revna družina ni hotela poškodovati muckov, zato je čarobno pero pričaralo tri kletke za devet zlobnih muckov. Zlobni čarovnik je bil jezen na svoje mucke, ker so izgubili borbo. Ko so se zlobni mucki lepše obnašali, jih je revna družina izpustila nazaj k njihovu vladarju. Vladar se jih je želel znebiti, ampak so mucki zbežali k revni družini. Dobra vila je dala revni družini in prijaznim muckom devetindevetdeset tisoč zlatnikov. Zlobni čarovnik Aljaž je postal osamljen in je že čez nekaj dni od žalosti umrl. In od takrat naprej so bili mucki hišni ljubljenci revne družine.

Nikolina Pristavnik, 5. r.

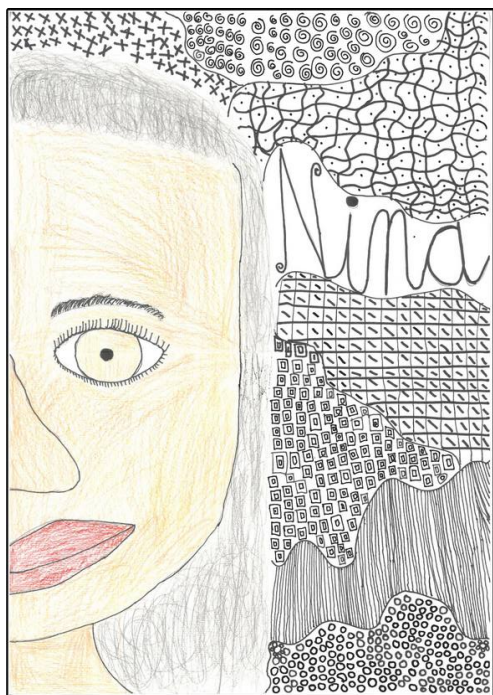
DOBRA VILA IN ČAROVNICA

Nekoč pred davnimi časi je živel revna družina, ki je imela devet otrok. Devetega otroka je uročila čarovnica. Ko so ugotovili, da je devetega otroka začarala čarovnica, so odšli do vaškega zdravnika. On jim je svetoval, da morajo najti dobro vilo, ki lahko izniči urok. Potem je cela vas začela iskati dobro vilo. Na poti so srečali viteza s čarobnim mečem. Vprašali so ga, če ve, kje je dobra vila. Rekel je, da pozna pot in da jih lahko vodi do nje. Povedal jim je, da je pot zelo dolga in zahtevna. Odpravili so se na pot. Med potjo so morali prečkati kanjon kač. V tem kanjonu je živel kralj kač, ki si ga moral premagati, če si hotel prečkati kanjon. Vitez se je boril z njim in ga premagal. Zato so ga lahko prečkali. Ko so prišli na konec kanjona, so srečali govorečega geparda. Vprašali so ga, če gre z njimi iskat dobro vilo. Povedal jim je, da pozna bližnjico. Tako so šli po bližnjici. Na poti so nabrali modre diamante, da bi plačali vili, da izniči urok. Ko so prišli do vile, so morali izpolniti tri uganke. Vitez je bil zelo dober v ugankah. Rešil je vse tri. Vila je izničila urok in revni družini dala čarobno pero. Rekla je, da se, kar napišeš s čarobnim peresom, uresniči. Na poti domov jim je na pot stopila čarovnica. Rekla je, da če ji ne dajo diamantov, bo vse spremenila v žabe. Dobra vila je to slišala in jim pomagala. Borila se je, a ko skoraj ni več mogla, ji je vitez dal čarobni meč, s katerim je premagala čarovnico. Odpravili so se domov in revna družina ni bila več revna.

Patrik Koštal, 5. r.

Jakob Kos Vovk, 4. r.

Nina Šmit, 4. r.

PRINCESA IN REVNI FANT

Nekoč pred davnimi časi je živel kraljeva družina. Kralj je rekel svoji hčerki princesi, da je čas, da si najde moža. Princesi je bilo ime Pika. Pika je bila lepa, imela je dolge rjave lase. Kralj jo je opomnil, da si bo morala čez nekaj mesecev izbrati moža.

Prišel je ta dan, ko je princesa Pika izbirala fante. Polno mladih fantov je prišlo, ampak revni fant za ta dogodek ni slišal. Revni fant Andrej je videl polno ljudi pred gradom, zato je šel pogledat, kaj se tam dogaja. Prišel je tja in vprašal, kaj se dogaja. Neki fant mu je povedal, da bo princesa izbirala svojega moža. Revni fant Andrej je bil zaljubljen v princeso, zato se je postavil v vrsto in čakal šest ur. Vsi fantje so bili bogati, princesi pa ni bilo mar za denar. Končno je po šestih urah prišel na vrsto Andrej. Andrej se je predstavil kralju in princesi. Princesi je mama umrla že dolgo nazaj. Kralju je bil Andrej všeč, princesi pa je rekel, da si lahko izbere katerega koli fanta. Princesa ni bila prepričana, zato je rekla, naj pridejo naslednji dan še enkrat. Andrej je šel domov in si zaželel, da bi lahko prišla čarobna vila po imenu Mia. Andrejeva želja se je naenkrat uresničila. Andrej je odšel iz hiše in videl čarobno vilo. Vila je prišla do Andreja in mu rekla, da bo pričarala devet čarobnih buč. Pričarale so se buče. Vila Mia je izvlekla iz svojega žepa čarobno pero, Andreju pa naročila, da mora po poroki s peresom pobožati vsako bučo. Vila je vzela stvari in odšla. Drugo jutro se je Andrej zbudil, se oblekel, obril, pojedel zajtrk in odšel do gradu. Pri vhodu je bila spet dolga vrsta. Andrej je tokrat čakal le dve uri. Ko je prišel na vrsto, je princesi podaril šopek. Eden od bogatih fantov se mu je posmehoval. To je bil Andrejev zlobni bogati brat. Ves čas sta se kregala, dokler kralj ni rekel, naj se spopadeta z meči in kdor bo zmagal, bo dobil princeso za ženo. Brata sta se spopadla. Andrej je zmagal in dobil princeso za ženo.

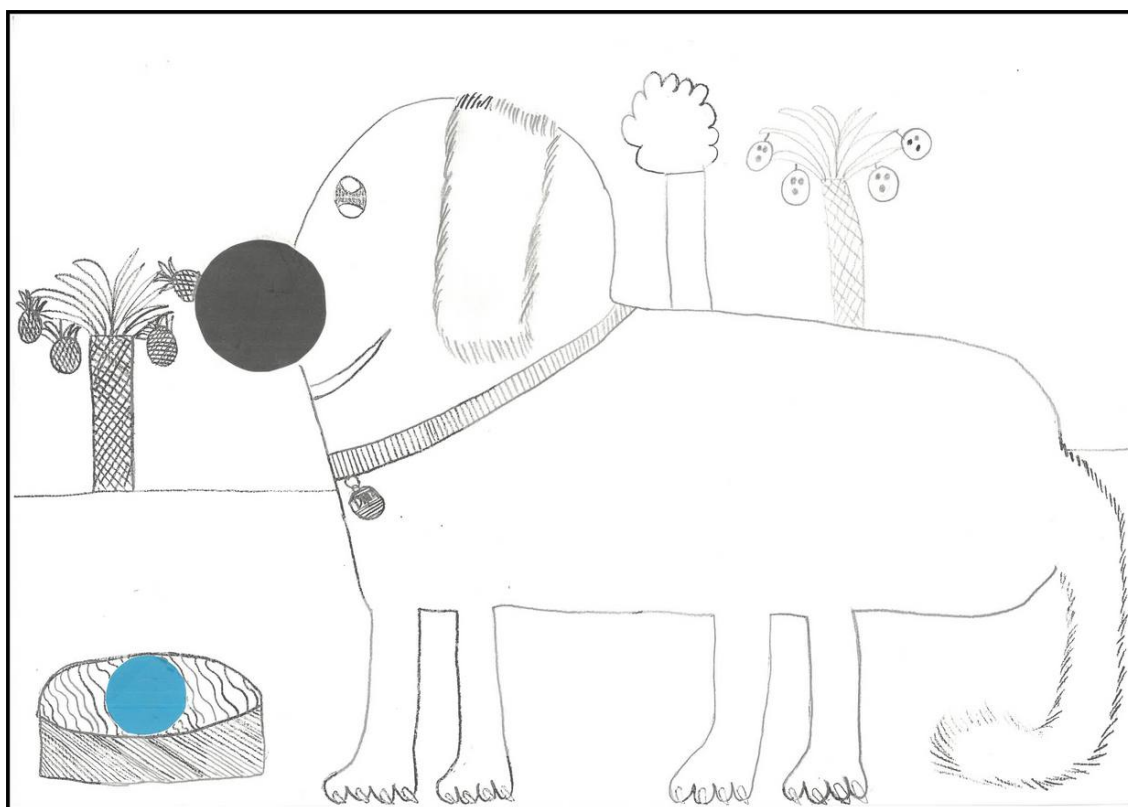
Po dveh mesecih sta se poročila. Tisti večer je Andrej pobožal s čarobnim peresom vseh devet buč. Andrej in Pika sta živela zdravo, veselo s svojimi tremi otroki, ki jim je bilo ime Nace, Neli in Nina.

Zarja Rebol, 5. r.

PRAVLJICA O PRSTANU, KI SE NI BLEŠČAL
(narobe pravljica)

Nekoč so živeli trije čebelji gozdarji. Niso bili čebele in niso imeli kril, nog, prog, tipalk in oči. Praktično jih ni bilo. Nekega lepega sončnega dne brez sonca so v gozdu brez dreves sekali drevje. Sekali so in tako nič posekali. A so vseeno posekali tri drevesa. Eno se ni podrlo, dveh pa niso mogli podreti. Naenkrat pa so v daljavi, ki je ni bilo, zagledali nekaj bleščečega, kar se ni bleščalo, pa so brez besed dorekli, da si gredo pogledat, kaj je tam. In bil ja zlat bleščeč se prstan, ki ni bil ne zlat niti bleščal se ni. Pa so ga pobrali, da bi ga nesli kraljici, ki je živela v čebelnjaku brez vrat, oken, panjev in v panjih brez drugih čebel. Pa so ga nesli v čebelnjak brez vsega. Iskali so kraljico, ki je niso našli. Niso je pa našli, ker je niso videli, saj je ravno takrat počivala, čeprav ni počivala ampak je bila nevidna. Hodili so in hodili in se naenkrat v nekaj zaleteli, v nekaj česar ni bilo. Tisto česar ni bilo pa je zavpilo »auč«. Zopet brez besed so se opravičili bitju, ki ga ni bilo. In tista nevidna oseba je bila seveda čebelja kraljica, ki je ni bilo. Bila je takšna kot so bili gozdarji. Nosila je tudi očala brez okvirja in stekelc. Kraljica, ki je ni bilo, je bila navdušena nad prstanom, ki se ni bleščal in ni bil zlat. Med tem, ko so oni brez besed klepetali je v panj s plesom vstopil sršen oblečen v baletno obleko. Zakaj je bil tako oblečen, ne ve nihče. Vsi pa bomo zdaj izvedeli, da je ukradel prstan, brez kril odletel, in prstana ni nikoli več nihče videl. Kraljica je bila sicer razočarana in zgrožena vendar je njeno življenje, ki ni bilo življenje teklo naprej, tako kot vsem ostalim brez življenja.

Mija Zupančič, 6. b

Alja Mohorčič, 4. r.

PRAVLJICA O TREH RIBIČIH
(narobe pravljica)

Bili so trije ribiči, ki so odšli na ribolov. Dva sta bila brez trneka, tretji pa ni imel vabe. Šli so do ribnika in ujeli vsak eno ribo. Dveh niso ujeli, tretja pa jim je ušla. Postrv, ki jim je ušla, so spekli na žaru, ki so ga našli v gozdu brez dreves. Ko so pekli postrv, so se razgledali naokrog in zagledali svetleč zaklad, ki se ni svetil. Ker se ni svetil, so vzeli očala brez stekelc, da bi se prepričali, če se res ne svetil. Tudi z očali brez stekelc se zaklad ni svetil. Ker zaklad ni bil več zanimiv, so ga pustili. Medtem pa se jim je postrv zažgala. Zato so morali jesti korenje. Še predno bi korenje pojedli, so utrujeni zaspali.

Taja Mejak Starič, 6. b

PRAVLJICA O TREH MEDVEDIH
(narobe pravljica)

Živel so trije medvedi. Sami bistri možje, le v medvedji šoli so imeli same cveke. Vsi so bili črni, a eden je bil bel. Nekega dne so se odločili, da bodo šli na pohod. In res so se odpravili. Vsak je vzel svoj nahrbtnik, dva pa sta vzela raje kovček. Vanj so spravili tri stare nogavice in črn zaklad, ki se je tako svetil, da je mimoidočega kar zbadlo v očeh. Dolgo so hodili čez pusti gozd in po eni minuti hoje prispeli do čebeljega panja. Napadle so jih čebele, ki niso imele žela, ter jih vse popikale. Zbežali so do gozdnate jase, ki je bila vsa poraščena z drevesi. Odpočili so se in pili iz termovke, ki je imela na dnu luknjo. Odšli so do reke, v kateri so se kopali štirje zajci, a zaradi hudega sonca je bila reka popolnoma izsušena. Vsi izmučeni so prišli domov, v svoj brlog, ter utrujeni sedli na udobne, a trde klopce. Veseli so bili, da so se odpravili na pohod. Počil je lonec in pravljice je konec.

Neža Šmit, 6. b

TRIJE PUJSKI
(narobe pravljica)

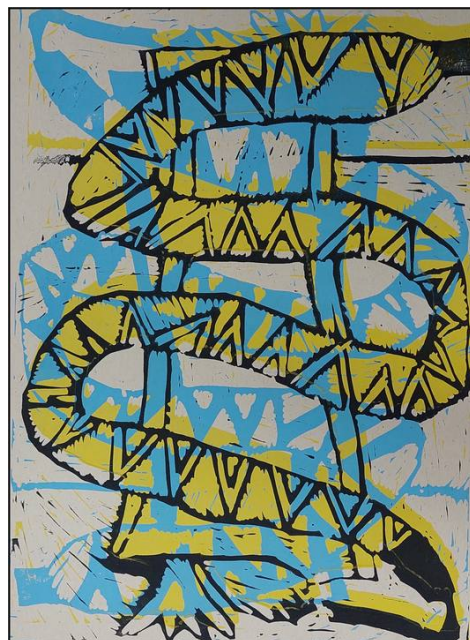
Živel so trije pujski. Dva sta bila brez roke, eden pa si jo je odrezal po pomoti. Odpravili so se na dolgo in daljšo pot. Prispeli so do treh rek, v dveh ni bilo vode, v eni pa je izhlapela. Začeli so loviti ribe, dveh niso ujeli, ena pa je zbežala. Ko so odhajali domov, so se ujeli v lužo blata brez blata. Dva sta bila cela blatna, tretji pa je bil od blata. Ko so se končno prebili čez lužo z blatom brez blata, jih je opekla kopriva, ki še ni zrasla.

Asja Mohorčič in Mia Slinkar, 6. a

KUMARICE
(narobe pravljica)

Bile so štiri kumarice. Bile so v steklenem kozarcu brez stekla. Te kumarice niso imele nog, vendar so znale hoditi. Neko večerno jutro so se zbudile v puščavi brez peska. Odprle so vrata avta brez vrat in se odpeljale brez avta. Zaletale so se v štiri drevesa; tri drevesa niso bila posajena, eno še ni zraslo. Potem je prišel Zojc, ki je imel v hlačah nekaj velikega, a ni imel hlač, in jih je rešil pred padcem drevesa, ki ni zraslo.

Živa Dinghauser, Patrik Polanc, David Resman, Brina Gregorčič, 6. a

Jože Zarabec, 7. b

Nejc Eržen, 7. a

Lan Zore, 7. a

PRAVLJICA O TREH MEDVEDIH
(narobe pravljica)

Nekoč pred davnimi časi je živela družina treh medvedov. Najstarejši in najmočnejši je bil ata medved. Čeprav je bil videti močan in strašen, je bil mirna in prijazna duša. Nosil je očala in zelo rad je bral stare pripovedke. Mama medved je bila zelo marljiva in strpna, nosila je rdeč predpasnik s tremi pikami. Tukaj pa je bil še naš Jakec, miren, hkrati pa naga jiv.

Vsak dan so šli pojest nekaj satov medu. Čeprav je med sladek, so se ga prenajedli in jim je grenkega okusa. Majhna čebela pa jih je hotela odgnati in je po nesreči zletela Jakcu v grbo. Jakec od tedaj ni imel rad čebel. Ne da bi se dobro zavedal, je zaprl oči in v naslednjem hipu ni bil pred svojo jamo, ampak v Grinji. Mamo medved je zanimalo, kje so, pa ji je Jakec povedal. Oče medved pa je odvrnil, da niso v Griniji, temveč na Grenlandiji.

Tukaj je živel strašen lovec, ki je kot za šalo polovil sedem medvedov naenkrat. Lovec je bil zelo suh, čisto brez mišic, skoraj nič ni videl niti slišal, star pa je devetindvajset let. Medvedi so se tudi tukaj ustalili, tokrat ob morju. Vsak dan so v morju lovili postrvi. Nekega dne je Jakec zagledal čebelo, sledil ji je, saj je mislil, da ga bo pripeljala do medu. Ko je nevedno stopal za čebelo, se je zaletel v majhno postavo – bil je lovec. Lovec je vprašal, če je mlada gospodična videla medveda. Jakec je odgovarjal, da je videl ob reki lenivce, saj ni zares razumel vprašanja. Lovec pa je stekel k bližnji jami po medvede. Lovec je prav kmalu ugotovil, kje so medvedje, prišel je do njih in povedal, da se jih ne boji in zato bo dobil trofeje, ker jih bo ulovil. Lovec je pričakoval strah in trepet, pa se je pošteno zmotil, medvedje pa so še naprej lovili ribe, kot da lovca ne bi bilo.

Lovec se je na koncu vendarle vdal, uvidel, da se ga medvedi sploh ne bojijo. Medvedi so se odpravili na dolgo pot proti Evropi, čeprav je bila pot zelo kratka, saj jih je pripeljala potniška ladja. Vse to pa so bile le Jakčeve zanimive sanje. Medvedi so živeli srečno do konca svojih dni.

Eva Zupančič, 6. b

Eva Nahtigal, 7. a

FRANCE PREŠEREN

Živel sem v kmečki hiši v Vrbi na Gorenjskem.
Bil sem eden izmed pridnih otrok,
najbolj poseben že od malih nog.

Ko k stricu sem se šolat šel, je mama moja si želela,
da bi kot duhovnik preživel.

Šolanje v Ribnici sem nadaljeval,
kasneje v Ljubljani, kjer gimnazijo sem obiskoval.

Nato na Dunaj sem odšel, da odvetnik bi postal,
pa sem hkrati pisal pesmi, za katere mi še zdaj ni žal.
To je bila moja strast, čeprav cenzura je prepovedala njihovo
rast.

V Ljubljani moja ljubezen je bila,
Dolenčeva Zalika, sonce mojega sveta.

Zaposlil sem se kot odvetnik, prepovedane pesmi pisal,
kasneje pa se ga z Matijo Čopom v gostilni nabrisal.

V Trnovški cerkvi lepotica je bila,
Julija Primic, ta postala luč je mojega srca.
Ljubezni mi vračala ni,
se z bogatim plemiškim sinom zaročila,
ki imel je za več kot bureke tri.

Kasneje moj prijatelj Čop je utonil.
Veliko sem mu pesmi v žalosti naklonil.
Ena izmed njih je bila Krst pri Savici,
saj počutil sem se kot v temnici.

Apel in čevljar je bil tudi dober.
Predvsem resničen, nič krivičen.

Povodni mož lepotec se zdi,
vendar na dnu Ljubljanice na prevzetne mladenke preži,
da v vodo odpeljal jih bi.

Turjaška Rozamunda bila je preveč samozavestna,
da verjela bi v govorice iz svojega mesta.
Zaročenca izgubila, lepoto zapustila,
nuna postala in s tem še sebe izgubila.

V moje življenje je Ana Jelovšek priplesala
in čeprav sva otroke tri imela,
mene nemirna duša od nje je odgnala.

V zrelih letih z Andrejem Smoletom sva knjige pisala
in pesmi brala.

Smrt me 8. 2. 1849 je dohitela,
in takrat se pesem mojega življenja je izpela.
Zato iz onostranstva vas pozdravljam vse,
kar vas je, sinov sloveče matere!

Nuša Borštnar, 9. b

Jože Anzelj, 9. b

Sanja Zupančič, 9. a

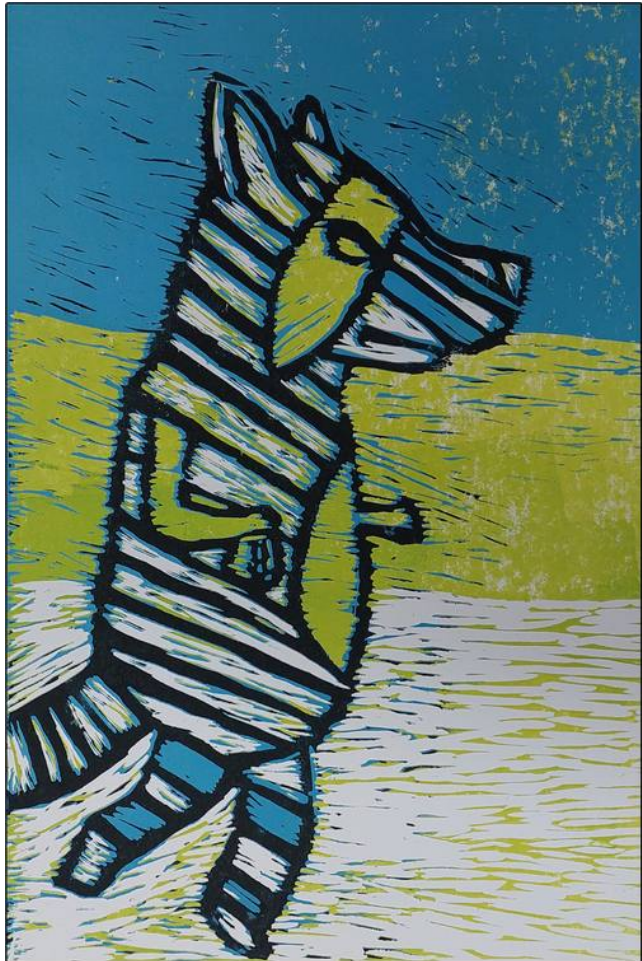
Ela Moltara, 7. a

ČAROBNI FANT (pravljica)

Nekoč je živel fant. Našel je zapestnico. Ta zapestnica je bila prekleta. Fanta je delala sebičnega in zlobnega.

Nekega dne je šel ta fant v prvi razred. Učila ga je najboljša učiteljica v galaksiji. Bila je tako prijazna, kot da bi imela moč prijaznosti. Ampak fant je bil zelo zloben. Govoril je grde besede, žalil in se celo pretepal. Nekega dne so se učenci z učiteljico dogovorili, da se bodo grdo obnašali do fanta. Ko je prišel v razred, so ga trije učenci prestrašili. To je zakleti zapestnici dalo obratno moč. V trenutku je postal dober. Ko je zrastel, je postal učitelj.

Aljaž Završnik, 4. r.

Patrik Mrgole, 7. a

TUDI JAZ SEM SANJALA (domišljijsko-doživljajski spis)

Včasih sanjam lepe sanje, včasih pa grde. Lani, ko sem bila še v tretjem razredu, sem neke noči sanjala grozne sanje. Sanjala sem zabavo s kačo, ki se ni dobro končala.

Začelo se je tako, da sem se s sestrama lovila okrog postelje. Kar naenkrat se je pojavila kača. Bila je oranžna z zelenimi trikotniki in majhnimi očmi. Izgledala je prijazna, a ni bila. Tako je bila zvita, da je kot blisk drvela za nami. Okrog miznih nog je kar švigala. Posrečilo se ji je, da me je ujela in me ugriznila v gleženj.

Takoj sem se prebudila. Bilo me je zelo strah, ampak si nisem upala vstati iz postelje, ker sem se bala, da je na tleh kača. Želela sem si k atiju, da bi me potolažil. Starejša sestra se je prebudila, a ni opazila, da sem budna. Nekako mi je le uspelo zaspiti nazaj.

Naslednje jutro me je malo bolel gleženj, v katerega me je ponoči ugriznila kača. Zaradi tega se še vedno bojim kač in si ponoči ne upam iz postelje. Morda se kakšna kača skriva pod posteljo in čaka name!

Nina Šmit, 4. r.

SPREHOD PRESENEČENJA

Nekega dne sta se deček in deklica odpravila na sprehod. Sprehajala sta se po gozdni poti. Med potjo sta se pogovarjala. Kar naenkrat sta zagledala darilno škatlo. Škatla je imela veliko rdečo pentljo. Spraševala sta se, kaj je v njej. Zato sta se odločila, da jo bosta odprla. Škatla je bila tesno zaprta. S skupnimi močmi sta jo komaj odprla. Ko jima je uspelo, je iz nje skočil balon. Bil je rdeče barve in v obliki srca. Zelo sta ga bila vesela. Skupaj sta ga prijela za vrstico in odšla naprej na sprehod.

Lan Zupančič, 2. r.

VELIKA NOČ

Matija in Lara sta šla na sprehod. Hodila sta po travniku in nabirala rože za šopek. Hodila sta in hodila, ko je Lara nenadoma zagledala darilo. Na njem je pisalo Matija in Lara. Ko sta prebrala svoji imeni, sta ga odprla. V njem je bila hrana. Ugotovila sta, da je to velikonočni zajtrk. V darilu so bila tudi čokoladna jajčka. Darilo jima je pustila njuna babica.

Hana Kos Vovk, 2. r.

ZAJČEK

Zajček skače po travniku,
skok, skok.
Zajček že hiti domov,
zdaj prešteje do sto.

Tija Kotar, 2. r. T

Anamarija Zajc, 7. a

MALIM SO VŠEČ

Malim so vseč različne živali.
Kot recimo kača,
kot recimo konji,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so vseč različna imena.
Kot recimo Kris,
kot recimo Beti,
kot recimo, kot recimo ...

Malim so vseč različni inštrumenti.
Kot recimo boben,
kot recimo violina,
kot recimo, kot recimo ...

Iza Grabnar, 2. r. T

ANA IN JAN

Ana in Jan sta hodila po travniku. Imela sta piknik, na katerem sta se zabavala. Ko sta se najedla, sta nadaljevala sprehod. Na poti sta našla darilo. Bilo je za Jana in Ano. Odprla sta ga in v njem je bilo presenečenje. Odhitela sta pokazat darilo mami in očetu. Z igračami sta se igrala do noči. Naslednji dan sta igračke nesla v šolo. Pokazala sta jih prijateljem.

Nejc Bale, 2. r.

učenci in učenke 1. razreda